

SEPTYNIASDEŠIMTA

DANIELIAUS SAVAITĖ

 Labai tau ačiū, broli Nevilai. Labas rytas, draugai. Tai yra privilegija būti vėl čia bažnyčioje šį rytą, pratešiant šį didį pamokslą, kurį mes stengiamės paaiškinti, tai „*Septyniasdešimta Danieliaus Savaitė*“. Ir mes džiaugiamės matydami tiek daug susirinkusiųjų šią karštą dieną, ir visgi mes apgailėstaujame, kad neturime pakankamai sėdimų vietų. Matant žmones, kurie štai taip susispaudę ir stovi aplinkui, tai suteikia nepatogumų. Ir kai nėra patogų, kaip turėtų būti, dėl to jums tampa sunku suprasti. Bet mes padarysime viską, ką galime, kad viskas vyktų greitai.

² Ir—ir, šiandien, aš tikiuosi, kad jūs, jeigu aš šiek tiek uždelsiu, kad jūs man atleisite, nes tai yra šio pamokslu įtvirtinimo laikas, pats laikas tai įtvirtinti. Mes padalinome jį į tris dalis, taigi, kad būtume užtikrinti, jog tai suprasime.

³ Taigi, žinoma, čia esantis susirinkimas žino, kad šie, ar šis pamokslas yra įrašomas. Ir jie siunčiami į visą pasaulį. Beveik kiekviena pasaulio šalis gauna šias garsajuostes. Ir aš norėčiau tai pasakyti klausantiesiems garsajuostės, kur jūs bebūtumėte, kokioje pasaulio dalyje, čia gali būti dalykų, dėl kurių jūs su manimi galite nesutikti dėl mokymo, kurio aš—aš mokau. Bet aš norėčiau pasakyti, broliai, galbūt, jeigu jūs paaiškintumėte kaip jūs tai supratote, tai gali skirtis nuo to, kuo aš tikiu. Bet aš mielai išklausyčiau, ką jūs norite pasakyti.

⁴ Ir būtent su tokia mintimi, kad aš pateikiu šiuos pamokslus, iš...Dievo Žodžio, mano širdyje. Tai skirta Bažnyčios ištobulinimui, visai Bažnyčiai, visuotinei Bažnyčiai; visuotinei Kristaus Bažnyčiai. Ir aš tikrai tikiu, kad mes gyvename paskutinėje dienoje. Ir mano pastangos, kad tai paaiškinti, ir tuo pačiu nebandyti padaryti to, nenustumti to į vieną ar į kitą pusę. Aš niekada nebuvau kaltas, kiek man yra žinoma, dėl tokio poelgio.

⁵ Daugelį kartų žmonės, išgirsta iš garsajuosčių, ir jie sako: „Na, aš su tuo nesutikau. Jis tiesiog neišmano savo mokymo, nežino Rašto“. Na, tai, galbūt visa tai tiesa. Suprantate? Aš nepasakyčiau, kad tai nėra tiesa.

Bet man, aš—aš studijuoju Jį, nepriimdamas jokių—jokių žodžių. . . Aš skaitau, ką sako kiti žmonės, ir vertinu juos. Viską, ką kas nors sako, aš vertinu tai. Bet tuomet—tuomet aš pateikiu tai Dievui ir aš lieku su tuo, kol aš galiu tai paaiškinti nuo Pradžios iki Apreiškimo, ir tada matau kaip visa tai Biblijoje yra

susieta. Ir tuomet aš—aš žinau, kad tai yra kažkur arti tiesos. Ir, žinoma, kur jūs esate teisūs, tai tiesiog viena vieta, ties kuria aš išėjau iš kelio. Ir galbūt, ten kur jūs esate neteisūs ar teisūs, tai kur aš išėjau iš kelio ir atvirkščiai.

⁶ Taigi, mes vertiname visus jus, puikius žmones, kurie ši rytą esate čia, auditorijoje, ir jus, puikius žmones, kurie klausotės šių garsajuosčių. Ir mes . . . Viskas, kas daroma, viskas dėl Dievo Karalystės. Aš turiu daug puikių draugų visame pasaulyje, kuriuos aš labai branginu, ir tikiu, kad su jais praleisiu Amžinybę. Ir mano širdyje nėra noro stengtis apgauti šiuos žmones, jokių būdu, bet bandyti padaryti viską, ką aš galiu, kad jiems padėčiau.

⁷ Aš jaučiuosi kaip Saliamonas, kai jis meldėsi ir pasakė, kad suteiktų jam išminties, jog jis galėtų vadovauti Dievo tautai. Tai mano nuoširdi malda.

⁸ Mano bendradarbiai, su manimi čia, aplink, aš matau brolių Mercier, ir—ir brolių Roy Borders, ir brolių Nevilą, ir Bilį Polį, mano sūnų. Džinas yra kažkur čia, ir broliai, Teddy ir kiti. Aš branginu visus šiuos žmones, kurie atėjo man padėti.

⁹ Aš prisimenu čia ne taip seniai, brolių Leo, regėjimą, kurį jis turėjo; jis tai pavadino sapnu, vieną vakarą, kai mes pirmą kartą susitikome; kai jis pamatė didelę piramidės viršūnę, aukštai ore. Ir aš buvau ten pamokslavau, kažkur, ir jis užlipo į viršų pažiūrėti apie ką visa tai buvo. Ir kai jis užlipo ten ant tos viršūnės, na, jis pasakė, kad pačioje tolumoje tarsi sidabrinėje šviesoje, ar kaip pusdubenyje, stovėjau aš, pamokslaudamas žmonėms. Ir jis patraukė mano dėmesį ir aš pažvelgiau į jį. Ir jis paklausė: „Kaip tu čia apskritai patekai? Kaip aš galėjau čia patekti?“

¹⁰ Aš pasakiau: „Leo, niekas negali čia patekti. Dievas turi atvesti žmogų čia. Taigi, tau nereikėjo čia ateiti. Tu turi nusileisti ir liudyti apačioje esantiems žmonėms, po to kai matei tai, kad tai yra Tiesa, kad Tai yra Tiesa“. Leo nulipo žemyn, kad liudytų žmonėms.

¹¹ Kiek jau laiko praėjo, broli Leo? Keleri metai, ar ne? Keleri metai. Nuo tada, kiek man yra žinoma, jis ištikimai tai daro, liudydamas žmonėms, kad tarnystė ateina iš Dievo. Taigi, ir aš—aš nenoriu, kad tai ateitų iš manęs. Jeigu tai yra iš manęs, tuomet nieko gero, nes žmoguje nėra nieko gero. Suprantate? Tai turi ateiti iš Dievo.

¹² Taigi, kai aš apsižvalgau. . . Vakar po pietų aš paspaudžiau ranką savo draugui broliui Vest. Aš dar nepastebėjau jo pastate; taip, dabar pastebėjau, ši rytą. Ir ar jūs žinote iš kaip toli atvažiuoja šie žmonės, visą kelią iš—iš Alabamos, sekmadienį, kad atvyktų čia, iš Alabamos!

¹³ Broliis Velch Evans, aš pasigedau jo praėjusį sekmadienį. Kažkas pasakė, kad šiandien jis čia buvo. Tie žmonės atvažiuoja

iš Tiftono, Džordžijos, kad galėtų būti čia. Ir brolis sėdintis čia, jo kompanionai. Tiek daug! Brolis Palmeris iš Makono, Džordžijos. Ir aš matau, manau, sesę Ungren ir kitus ten gale. Jie visi yra iš Memfio, Tenesio. Taigi, jūs galvojate. . . Ir kiti iš kitų vietų. Ką tik čia sutikau ponią iš, iš pačios Pietų Karolinos.

¹⁴ Taigi, jūs manote, kad žmonės čia. . . Aš apžvelgiau, iš Čikagos, ir tiesiog iš skirtingų vietų, važiuoja šimtus ir šimtus mylių tik tam, kad sudalyvautų tarnavime. Tuomet, kai jie čia atvyksta, nėra vietos atsisėsti. Nėra oro kondicionieriumi vėdinamos patalpos; reikia stovėti sename tvankiame pastate, šluostantis prakaitą. Panaudoja pinigų skirtus vaikų maitinimui, kad atvyktų čia pasiklausti to pamokslo. Ar norite man pasakyti, kad. . . už šios tėkmės, kažkur, nėra vietos, į kurią, vieną iš šių dienų, jie pateks? Žinoma, yra. Tai ištikimybė! Šie žmonės yra dešimtinų mokėtojai. Jie ne tik atvyksta, jie atneša savo dešimtinę ir paaukojimus, ir atneša tai į Viešpaties namus, stengdamiesi daryti tai, kas teisinga. Tegul Dievas gausiai palaimina tokius ištikimus žmones! Dievo gailestingumas ir malonė tebūna su jais.

¹⁵ Matau savo draugą Čarlį Koksą, kitus iš pietinio Kentukio. Ir tiesiog visur, kur tik apsidairai, jūs matote žmones iš skirtingų vietų.

¹⁶ Šis jaunuolis, sėdintis čia, aš negaliu pasakyti jo vardo. Aš sutikau jį Čikagoje. Bet jūs esate iš kažkokios Biblijos mokyklos, toli nuo čia, kažkur, ar ne? [Brolis sako: „Springfildas, Misuris“—Red.] Springfildas, Misuris; „Dievo Biblijos Draugijos“ mokykla. Taip. Na, puiku. Matote, jie tiesiog atvyksta iš visur į šią mažutėlę seną bažnyčią.

¹⁷ Tik pagalvokite, maždaug prieš trisdešimt metų, kai aš padėjau kertinį akmenį tą rytą, aš stovėjau ten Septintoje gatvėje, vienu kvartalu toliau. Aš dar net nebuvau vedęs, tik jaunuolis. Ir aš išvydau regėjime žmones, susigrūdusius ir susispaudusius atvykusius iš visur. Ir aš buvau toks laimingas, stovėdamas prie sakyklos. Ir tai kuomet Jis man pasakė: „Bet tai ne tavo bažnyčia“. Ir Jis pasodino mane po padangėmis. Ir jūs žinote likusią istorijos dalį, kuri yra užrašyta ant Biblijos lapo, kuris guli po tuo kertiniu akmeniu ten.

¹⁸ Aš esu toks dėkingas už jus, žmones. Aš negaliu. . . Tai, tai yra tiek nedaug, kad—kad tiesiog pasakyti: „Na, aš esu dėkingas už jus“. Bet aš meldžiuosi už jus. Aš tikiu jumis. Aš tikiu jūsų, iš Dievo duotais, išgyvenimais. Netikiu, kad vyras ar moteris važiuos šimtus ir šimtus mylių, kad atvyktų čia parodyti kokius jie dėvi rūbus. Aš—aš nemanau, kad jie galėtų taip padaryti. Ne. Jie nevažiuotų čia tik tam, kad būtų pamatyti. Jie atvažiuoja čia, nes jie yra giliai ir nuoširdžiai įsitikinę dėl savo sielų išgelbėjimo. Mano malda yra: „Dieve, padėk man, padėk man būti nors puse

tiek nuoširdžiu, kad pasistengčiau patarnauti jiems viskuo, kas yra mano širdyje, žvelgiant į Dievą“.

¹⁹ Pamokslas, kurį jūs matote šį rytą čia, yra užrašytas čia ant lentos. Tai yra paprasčiausiai tam, kad paaiškinčiau, man judant toliau, stengiantis padaryti taip, kad jūs galėtumėte suprasti apie ką aš kalbu.

²⁰ Ir šios „*Septyniasdešimt Danieliaus Savaičių*“ buvo vienas ilgas nagrinėjimas, dvi dienas ir dvi naktis, beveik, aš praleidau nuo savaitės galo čia, aš buvau tame, stengiausi surasti kokius žodžius pasakyti kaip Tiesą. Tai turi atitikti likusią Biblijos dalį. Suprantate? Jūs tiesiog negalite paimti To, tik vieną trumpą Rašto vietą ir įgyti supratimą ir tada pasakyti: „Na, štai ką tai sako“, - o paskui apsisukti ir sakyti, - „Na, bet štai čia Tai— Tai sako kažką kitą, prieštarauja *šitam*“. Tai negali prieštarauti. Tai visada turi kalbėti apie tą patį. Jeigu jums taip nėra, na, tai, tuomet jūs—jūs klystate. Ir štai tokiu būdu aš stengiausi To mokyti.

²¹ Beje, garsajuostėse, kadangi tai yra garsajuostėse, didžiausia kritika, kurios sulaukiu besiklausančių garsajuosčių, iš mano brolių, esančių skirtingose pasaulio vietose, yra dėl tikėjimo Dievo malone, kad aš to mokau taip kaip mokau, kad: „Mes buvome iš anksto numatyti prieš pasaulio pradžia“.

²² Mano broliai sekmininkai, žinoma, aš žinau, kad jūsų pažiūros yra įstatymiškos, suprantate, ir aš—aš žinau, kad tai šiek tiek sutrikdo jūsų pažiūras. Bet ar jūs, kaip krikščionis brolis, ar jūs galėtumėte skirti tam pakankamai dėmesio, kad atsiklauptumėte ant kelių prieš Dievą su savo Bibliją, ir paprašytumėte Dievo jums tai paaiškinti? Ar padarytumėte tai? Ar jūs užimsite įstatymišką poziciją ir bandysite tai susieti nuo Pradžios iki Apreiškimo?

²³ Ir „Gyvatės sėkla“ - tai yra žudikas; daugelis žmonių tuo netiki. Bet jeigu jūs tiesiog paskaitysite iš Pradžios, Biblijoje pasakyta, kad gyvatė turėjo sėklą. „Ir Aš padėsiu priešškumą tarp gyvatės sėklos ir moters Sėklos“. Taigi, gyvatė turėjo sėklą. Ir jeigu gyvatės sėkla buvo dvasinė, tuomet Jėzus nebuvo žmogus, taigi moters Sėkla buvo dvasinė. Jie abu turėjo sėklas, ir priešškumas tebėra ten. Gyvatė turėjo sėklą. Ir jeigu jūs tik paimsime savo Bibliją, atsiklaupsite ir būsite tikrai pagarbūs prieš Dievą, aš tikiu Dievas jums tai apreikš.

²⁴ Ir jeigu jūs to nesuprantate, aš esu—aš esu pasirošęs bet kuriuo metu padaryti viską, ką galiu, kad jums padėčiau, laišku, ar—ar per asmeninį pokalbį, ar bet ką kitą, ką galiu padaryti, kad jums padėčiau. Kadangi mes suprantame, kad tai žmogaus neišgelbsti, taip pat tai nepasmerkia žmogaus, bet tai tik atneša Šviesą ta tema, kurią mes visi taip stipriai stengiamės, kad žmonės suprastų. Suprantate? Tai tik atneša Šviesą.

25 Taigi, matomai auditorijai, aš pasakiau tai dėl garsajuosčių, suprantate, ir šios garsajuostės keliauja visur, visur.

26 Dabar tik trumpam palenkime mūsų galvas prieš prisiartindami prie šio Žodžio Autoriaus. Ir kiek iš esančių auditorijoje ši rytą turite poreikių, tiesiog sakančių: „Aš turiu poreikį. O Dieve, būk man gailėstingas“? Telaimina Viešpats. Ir jūs, kurie klausotės garsajuostės, kai ją klausysite, tegul Dievas atsako į jūsų prašymą.

27 Dangiškasis Tėve, mes esame dėkingi žmonės, tačiau neverti žmonės. Bet ši rytą mes artinamės prie Tavo malonės Sosto, nes mes buvome pakviesti ateiti. Jėzus pasakė: „Jūs prašykite Tėvo visko Mano Vardu, Aš tai padarysiu“. Taigi, mes žinome, kad tai yra tiesa.

28 Ir čia, auditorijoje, ir šalyse į kurias pateks garsajuostės, ten greičiausiai bus dešimtys tūkstančių iš naujo gimusių krikščionių, kurie tai išgirs. Ir mes žinome, Tėve, kad kai mes gimstame iš naujo, mūsų dvasia gimsta iš Aukštybių. Tai yra Dievo Dvasia, Šventoji Dvasia, ant mūsų. Ir mes suvokiame, kad ta Šventoji Dvasia yra visagalė ir gali dėl mūsų padaryti bet ką, ko mes trokštame. Tuomet, Dangiškasis Tėve, mes norime paprašyti, kad Tu išlaisvintum mūsų tikėjimą tai Dvasiai, kad Ji ši rytą galėtų gauti mums, ir Dievo Karalystės šlovei, visus šiuos prašymus ir troškimus, kad mes būtume išgydyti iš mūsų ligų ir skausmų, kad mes galėtume tarnauti mūsų Dievui viskuo, kas yra mumyse.

29 Atverk šiandien mūsų supratimo ausis, ir kai aš stengiuosi pateikti šį didį klausimą, ir išaiškinti jį žmonių protams. Taigi, aš turiu tai užsirašęs čia, Viešpatie, ant popieriaus ir taip pat nupiešęs ant šios lentos, šią schemą, bet esu visiškai nepajėgus tai paaiškinti. Dabar mes kviečiame Tave, didis Mokytojai, Kuris užrašė Žodį, Kuris Jį įkvėpė, Kuris suteikė Jį pranašui Danieliui. Ir mes meldžiame, kad Tu atsiųstum šį rytą įkvėpimą, šiomis paskutinėmis dienomis, kaip Jis sakė, Knyga bus užverta iki šio laiko, kad Tu atvertum mūsų supratimą. Ir tegul mūsų širdyse bus nuolaidus tikėjimas, kuris leis Žodžiui įsitvirtinti ir Gyventi, ir išauginti teismo medžius mūsų gyvenimuose, kam Jis ir yra skirtas. Mūsų tikėjimas Dievu, tegul jis ši rytą mums tai užtikrins. Nes mes dabar nuolankiai laukiame ir pašvenčiame save Tau, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

30 Taigi, mes esame dėkingi už šį rytą, už didžią galimybę vėl atversti šiuos Amžinojo Dievo Žodžio puslapius.

31 Taigi, priežastis dėl kurios aš apsiėmiau pabandyti tai paaiškinti, yra ta, kad mes nagrinėjame Apreiškimo Knygą ir mes tik ką išnagrinėjome septynis bažnyčios laikotarpius. Ir tuomet, Apreiškimo Knygos 3-io skyriaus pabaigoje, Bažnyčia yra paimta iš žemės į Slovę. Ir aš stengiuosi, iš visos širdies, perteikti tai žmonėms, nes jie tikisi, kad įvyks kažkas, ką jie

mato užrašyta Apreiškimo Knygoje, kai tai nebuvo pritaikyta bažnyčios laikotarpyje. Ir mes esame arčiau pabaigos, nei jūs galvojate.

³² Prieš kelias vakarus Bilis, mano . . . Ar, tiksliau, mano marti, paskambino man naktį ir pasakė apie vyrą vardu Andy Herman, kuris yra mano pusbrolis, gulėjo bemirštantis ligoninėje. Aš nuvykau jo aplankyti. Jie buvo jį apsvaiginę, aš . . . taip stipriai, kad jis miegojo, ir aš negalėjau su juo pasikalbėti. Kitą rytą . . . Aš paprašiau Dievo, kad išlaikytų jį gyvą, kol aš galėsiu. Andy yra geras žmogus, bet jis tiesiog nebuvo krikščionis. Jis nėra dėdė; jis pusbrolis, vedęs mano pusseserę.

Ir kai teta Ade man tai pasakė, stovėdama šalia, ji tarė: „Bili, visus šiuos aštuoniasdešimt savo gyvenimo metų jis netarnavo Dievui. Bet, - pasakė, - prieš kelias savaites jis sėdėjo namuose . . .“ Jis, aštuoniasdešimtmetis, žinoma, jis nedirba daug fizinio darbo. Bet pasakė . . .

Jis pakvietė ją ir pasakė: „Ade, žinai ką? Kristus atėjo čia prieš mane, vos prieš kelias minutes“.

Ji pažvelgė į jį ir paklausė: „Ade, ar—ar . . . Kas nutiko?“ Ji pasakė . . .

Jis atsakė: „Ne. Jis stovėjo čia, priešais mane, ir Jis kažką pasakė“.

Paklausė: „Ką Jis pasakė?“

„Yra vėliau, nei tu manai“.

³³ Po kelių savaitių nuo to tada, dviejų ar trijų savaitių, jį ištiko insultas ir jis guli paralyžiuotas ten ligoninėje, bemirštąs. Aš pasakiau: „Teta Ade, gėda jums už tai, kad nepakvietėte manęs ar kažko kito, kad paruoštų jo širdį šiai valandai, prie kurios jis dabar priartėjo“.

³⁴ Aš paprašiau Viešpaties kitą rytą, kai aš . . . Jis negalėjo kalbėti, todėl aš tiesiog jo paklausiau. Aš paklausiau: „Ar girdi mane, dėde Andy?“ Ir jis—jis galėjo palinksėti savo galva ir šiek tiek pajudinti savo žandikaulius. Aš pasimeldžiau už jį, liepiau jam išpažinti savo nuodėmes prieš Dievą. Aš norėjau jį pakrikštyti, ir teta Ade norėjo būti pakrikštyta.

³⁵ Ir aš nuėjau koridoriu, susitikti su jauna panele, kuri gyvena čia kaimynystėje, kurią jie ketino išsiųsti į psichiatrijos ligoninę, ir Viešpats jai padarė didį dalyką, grįžo namo.

Tuomet, sugrįžtant pakeliui aš susitikau tamsiaodę sesę ir ji paklausė: „Ar jūs ne brolis Branhamas?“

Aš atsakiau: „Aš esu“.

Ji tarė: „Ar jūs mane prisimenate? Aš esu ponija Drye“.

³⁶ Aš atsakiau: „Taip, manau, kad aš prisimenu. Pete Drye ir kitus“. Aš pasakiau: „Taip, aš—aš jus prisimenu“. Ji žvilgtelėjo į kambarį, ir kai mes . . . Man buvo įdomu, kodėl ji tai pasakė.

Ir tuomet, dėdė Andy buvo atsikėlęs lovoje ir sėdėjo ten, judino savo plaštakas ir rankas, kaip ir visi kiti, bandydamas nuleisti tą daiktą, tą lovos daiktą, kad galėtų išlipti iš ten ir išeiti. Taigi, jie ateina, kad būtų pakrikštyti Viešpaties Jėzaus Vardu, jis ir jo žmona.

³⁷ Taigi, bet dėl ko aš tai pasakiau - yra vėliau, nei mes galvojame. Ir aš tikiu, kad šios „*Septyniasdešimt Danieliaus Savaičių*“ padės mums tai suprasti.

³⁸ Taigi, dauguma iš mūsų brolių sekmininkų, kaip aš ir minėjau anksčiau garsajuostėje, kad jie nesutinka su Tuo. Jie laukia, kad įvyktų kažkas didingo, galingo. Ir, mano broliai, jeigu jūs klausysitės tikrai atidžiai, ir ne... ir klausysitės, jūs sužinosite, kad tas didis, galingas kažkas jau praėjo. Jėzus yra pasiruošęs sugrįžti.

³⁹ Bažnyčia išeina 3-iam Apreiškimo skyriuje. Ten nėra nieko pasakyta, nieko, tik kad paskutinis dalykas buvo paskutinis laikotarpio pasiuntinys. Tuomet, mes turime reikalą su žydais, kol vėl ateis su Nuotaka, 19-ame skyriuje. Nuo 6-o iki 19-o skyriaus, viskas yra žydams.

Štai prie kur aš noriu privesti mano gerą brolių, štai čia, šių Antspaudų metų, brolių Vudą, kuris anksčiau buvo Jehovos liudytojas, jis ir visa jo šeima, čia šį rytą, kad tie „šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai“ nebuvo, neturėjo nieko bendro su pagonimis. Jie yra žydai. Suprantate? Ir jie nėra mistinis Kristaus Kūnas žemėje šiandien.

Nuotaka yra tas mistinis Kūnas. Šventąja Dvasia mes esame pakrikštyti į tą mistinį Kūną.

⁴⁰ Taigi, mes žinome, kad Danieliaus Knygoje čia, kur mes skaitėme, mes tiesiog dar kartą perskaitysime, kadangi tai yra Jo Žodis. Danieliaus 9-ame skyriuje, 24-a eilutė.

Septyniasdešimt savaičių skirta tavo tautai ir tavo šventajam miestui, kad užbaigtų nusižengimą... padarytų galą nuodėmei, atliktų sutaikymą už neteisybę, įvestų amžiną teisumą, užantspauduotų regėjimą bei pranašystę ir pateptų Švenčiausią.

25-a eilutė: „Todėl žinok ir suprask, kad nuo...“ Taigi, tai apie ką mes kalbėjome, ir mes tuo užbaigėme praėjusio sekmadienio vakarą, „pateptų Švenčiausią“. Štai nuo kur mes pradėdame šį rytą, nuo 25-a eilutės. „Ir taigi...“

todėl žinok ir suprask, kad nuo įsakymo išėjimo atkurti ir atstatyti Jeruzalę (tai yra „tavo šventą miestą“, suprantate) iki... Kunigaikščio Mesijo bus septynios savaitės ir šešiasdešimt dvi savaitės: ir gatvė vėl bus atstatyta, ir sienos, ir tai įvyks priespaudos metais.

Ir po šešiasdešimt dviejų savaitių Mesijas bus iškirstas, bet ne dėl savo kaltės: ir ateisiančio kunigaikščio tauta sunaikins miestą ir šventyklą; ir jo galas ateis lyg potvynis, iki pat galo vyks karas ir skirtasis niokojimas.

„Ir . . .“ Taigi, atminkite, tai yra karo pabaiga. Mes turime tai čia ant lentos. „Ir“, - taigi mes pradedame kažką kita.

Ir jis patvirtins sandorą su daugeliu vienai savaitėi: o savaitės viduryje jis sustabdys aukojimą ir atnašavimą, ir dėl bjaurysčių pasklidimo jis ją nusiaubus iki sunaikinimo, (tai viskas), ir skirtoji pražūtis bus išlieta ant niokotojo.

⁴¹ O, kokia pamoka! Anądien aš pasakiau savo žmonai: „Man įdomu ar žmonės iš tiesų tai supranta“. Taigi, aš noriu, kad jūs tai suprastumėte. Ne . . . Jeigu jūs, mes turėsime čia pasilikti visą dieną, tiesiog pasilikite. Taigi, mes—mes—mes norime tai suprasti. Suprantate? Mes—mes norime žinoti, kad tai yra Tiesa. Ir jūs, jeigu jūs tik galėtumėte tai pamatyti! Ir aš paprašysiu, galbūt . . .

⁴² Ir tuomet, po to, aš paliksiu schemą čia, kad kabėtų, ir jūs—jūs galite ją persipiešti, po to. Ateikite čia šią popietę, kada tik jūs norite, persipieškite tas schemas ir taip toliau. Tai padės jums suprasti. Dėl šios priežasties aš patalpinau tai čia, kad jūs tai suprastumėte.

⁴³ Taigi, apžvelkime tik šiek tiek, kad galėtume turėti pagrindą. Taigi, ten buvo . . . Danielius buvo susirūpinęs dėl savo tautos, nes jis perskaitė pranašą Jeremiją, ir suprato, kad Jeremijas buvo pasakęs, jog jie bus nelaisvėje septyniasdešimt metų. Ir tuomet jis matė, kad jie jau išbuvo nelaisvėje šešiasdešimt aštuonerius metus, taigi jis žinojo, kad laikas buvo arti. Taigi jis atidėjo į šalį visą savo darbą, kaip tai buvo, šiek tiek sumažino visus savo kasdienius darbus. Nukreipė savo veidą į Dievą, apsilviko ašutine ir pelenais ir pradėjo pasninkauti ir melstis, kad jis galėtų suprasti, kada ateis tas laikas. Tuomet mes randame, kaip aš paminėjau anksčiau . . .

(Ar galėtumėte tai apsukti link, link tos pusės šiek tiek?) Ventilatorius pučia šiek tiek per stipriai; dėl jo aš užkimstu. Tuomet . . . (Ačiū, broli.)

⁴⁴ Taigi, mes sužinome, kad, Danielius, jis norėjo šios informacijos dėl savo žmonių. Ir aš manau, kad jei Danielius, skaitydamas pranašus, buvusius iki jo, ir turėdamas tokią supratimą, kad jis buvo arti pabaigos, ir ieškojo Dievo, kad sužinotų kaip arti buvo pabaiga, tuomet aš manau, kad mes turime pagrįstą pagrindą, matydami, kad mes esame kelio pabaigoje, dabar, apsilvkti ne ašutine ir pelenais, bet išmesti pasaulio dalykus, ir mūsų šio gyvenimo rūpesčius, ir ieškoti Dievo, kad sužinotume, kokioje metų dienoje mes

esame, kadangi mes matome, jog esame pabaigoje, ir kad Bažnyčia pasninkautų, melstųsi ir būtų pasiruošusi. Štai kodėl aš pasistengiau apsiimti... Nežinodamas, kaip tai paaiškinti, nes kaskart aš tai praleisdavau ir pasakydavau: „Tos septyniasdešimt Danieliaus savaitių“, - kadangi aš negalėjau to suprasti. Ir štai kodėl aš dabar apsiėmiau pabandyti tai paaiškinti. Ir aš tikiu, kad su Viešpaties pagalba, aš galiu tai padaryti su Jo malone, privesti tai kur, parodyti jums kaip arti mes esame prie Viešpaties Atėjimo.

⁴⁵ Taigi, Danieliui buvo tiesiog per du metus. Tuomet mes sužinome, kad, kol jis meldėsi, Angelas Gabrielius atskubėjo pas jį; ir ne tik paaiškino jam, kada jo tauta išeis iš nelaisvės, bet taip pat viską, kas buvo skirta jo tautai, viską, kas dar buvo likę jo tautai. Jis pasakė: „Žydams dar yra likusios septyniasdešimt savaitių“.

⁴⁶ Tuomet, mes atrandame, kad Jis turėjo šešeriopą tikslą. Vienas iš jų buvo užbaigti nusižengimą; ir—ir padaryti galą nuodėmei; atlikti sutaikymą už neteisybę; įvesti amžiną teisumą; užantspauduoti regėjimą bei pranašystę; ir patepti Švenčiausią.

⁴⁷ Ir mes paėmėme praėjusio sekmadienio ryte, Danielių jo padėtyje ten, besimeldžiantį. Praėjusio sekmadienio vakare, pateikėme Rašto vietas, tam kad žmonės jas perskaitytų, kai jie sugrįš namo. Ar jūs perskaitėte? Ar jums jos patiko? Nuostabu!

⁴⁸ Taigi, šešeriopas tikslas. Ir mes sužinome, kad šiame šeštame tikslu „patepti Švenčiausią“, mes sužinome, kad „Švenčiausias“ visada simbolizavo Bažnyčią, Maldos Namus. Ir paskutinis dalykas, kuris turėjo būti padarytas, tai - patepti Švenčiausią, tai Tūkstantmečio Bažnyčia, kurioje Jis gyvens Tūkstantmečio laiku, kurioje mes gyvensime.

⁴⁹ Taigi, šiandien, dabar mes artėjame prie „Kas yra Septyniasdešimt Savaitių?“ Ir tai yra labai gyvybiškai svarbi dalis - septyniasdešimt savaitių.

⁵⁰ Taigi, mes žinome, kad Raštai negali meluoti. Jie turi būti Tiesa. Ir jeigu šis Angelas Gabrielius atėjo ir pasakė Danieliui, kad žydams liko tik septyniasdešimt savaitių... Taigi, mes pritaikytume tai šešių dienų... arba septynių dienų savaitei. Bet pranašystėje tai visada yra pateikiama palyginimais.

⁵¹ Ir todėl, be abejonės, per visą laikotarpį buvo šimtų šimtai žmonių, mokslo žmonių, gabių vyrų, bandžusių paaiškinti, ką reiškė šios septyniasdešimt savaitių. Ir aš perskaičiau komentarus apie tai, daugumos iš jų. Ir esu labai dėkingas ponui Smith iš Adventistų bažnyčios, už jo nuomonę. Esu labai dėkingas daktarui Larkin už jo nuomonę. Esu dėkingas visiems šiems mokslo žmonėms už jų nuomonę apie tai. Ir juos skaitant, tai apšviečia mane tiek, kad aš galiu surasti vietas, kurios atrodo teisingos. Bet, kad surasti nuomonę, kurią aš—aš pamaniau, kad

norėčiau paaiškinti, aš ieškojau „laiko“ enciklopedijoje, kad sužinočiau, ką reiškia „laikas“.

⁵² Ir mes sužinojome štai čia, mes turime „laiką, laikus ir pusę laiko“. Kas yra *laikas*? Kas yra *savaitė*? Taigi, tai buvo prieš tris tūkstančius, keturis šimtus trisdešimt metų, nuo tada, kai tai buvo, nuo tada, kai Dievas pradėjo turėti reikalą su žydais; prieš daug, daug metų. Danielius buvo *iki Kristaus*, ir tuo laiku tai buvo *iki Kristaus* 538, 538 metai iki Kristaus, kai jis ištarė tai: „laikui, laikams ir pusei laiko“. Ir septyniasdešimčiai savaitių, pažvelkite kur jį nuves septyniasdešimt savaitių. Na, jis vis dar buvo Babilone septyniasdešimtyje savaitių, ir vis dėlto Dievas jam pasakė, kad tai buvo visas laikas, kuris buvo nustatytas tautai.

⁵³ Taigi, mano bažnyčia čia žino, kad per visus tuos metus aš visada jums sakydavau: „Jeigu jūs norite sužinoti, kokia savaitės diena, pažvelkite į kalendorių. Bet jei norite sužinoti laiką, kuriame mes gyvename, stebėkite tuos žydus“. Tai yra vienintelis laikrodis. Dievas nepaskyrė jokių—jokių konkrečių laikų pagonims; nebuvo jokio tam tikro laiko tarpo. Ir štai kur aš manau, kad dauguma didžiųjų rašytojų tai supainiojo, ir bandė tai priskirti žydams ir pagonims, kadangi Jis pasakė: „Tavo tauta“. Bet Jis kalbėjo Danieliui, o ne Bažnyčiai; Danieliaus tautai, žydams. Jeigu Jis būtų kalbėjęs Bažnyčiai, jums nieko iš to neišeitų; jums—jums jau tai būtų praėję, dar net prieš Kristaus atėjimą. Jos jau būtų pasibaigę, kokioms pranašiskoms savaitėms jūs tai nepriskirtumėte. Jos jau būtų pasibaigusios. Bet Jis kalbėjo žydams, taigi todėl žydai yra Dievo laikrodis.

⁵⁴ Jūs prisimenate kaip čia ne taip seniai, kai brolis Arganbrightas iš Kalifornijos, Tarptautinės Pilnosios Evangelijos Verslininkų asociacijos viceprezidentas, atėjo pas mane į namus ir atsinešė garsajuostę; ir ne garsajuostę, bet kino filmą, kad jie. . . „*Trys minutės iki vidurnakčio*“. Tai buvo nufilmuota pagal mokslinius tyrinėjimus. Kai aš pamačiau tuos sugrižtančius žydus, atgal į Jeruzalę, aš sugrižau čia į bažnyčią ir aš pasakiau: „Aš jaučiuosi tarsi būčiau iš naujo atsivertęs“. Daugelis iš jūsų tai prisimenate. Aš pasakiau: „Matyti tuos sugrižtančius žydus!“

Jėzus pasakė Mato 24-ame skyriuje: „Kai jūs pamatysite figmedį išleidžiantį savo lapus“. Jūs žinote, ko laukti, suprantate, žydai sugrižta!

⁵⁵ Taigi, aš turiu čia užsirašęs keletą komentarų. Aš norėčiau į juos išigilinti. Taigi, dabar, aš—aš neskubėsiu, kad jūs taip pat galėtumėte juos užsirašyti. Taigi, visa tai vyksta, šie. . . Dabar mes. . . Tuo laiku, kuriame mes dabar esame, visa tai vyksta. . . Tai žydai; visiškai neturi nieko bendro su Bažnyčia. Viskas nuo Apreiškimo 3-io skyriaus iki 19-o, neturi nei vieno bendro dalyko

susijusio su Bažnyčia. Jums nepavyks padaryti, kad tai teisingai gautųsi. Jos tiesiog ten nėra.

⁵⁶ Taigi, aš noriu paaiškinti kaip aš tai suradau. Taigi, lentoje daugelis iš jūsų pamatys, kad aš nupiešiau laiko tarpsnius, kaip tai pasireiškia tarpsnyje, kad tai galėtų būti pavaizduota taip, jog kiekvienas galėtų suprasti. Ar jūs galite. . . Jūs negalite to pamatyti iš galo, aš manau, tai per smulkiai parašyta. Ir tai yra Bekės rašysena. Aš pamaniau. . . Ir, tas paveikslėlis, aš turėjau prastesnį nei šis. Bet, Bekė nupiešė tai, Nebukadnezaro sapno atvaizdas. Ir aš manau, kad tai atrodo panašiau į mergaitę, Beke, nei į vyrą. Bet, šiaip ar taip, jis—jis suteiks informacijos, kurios mes norime.

⁵⁷ Taigi, jeigu mes skaitome Biblijoje, kad tautai yra skirtos septyniasdešimt savaitių, taigi, tai. . . neturi nieko bendro su Bažnyčia. Septyniasdešimt savaitių neturi nieko bendro su Bažnyčia. Jeigu jūs atkreipėte dėmesį, čia, diagramoje, aš pažymėjau bažnyčios laikotarpį tarp šių septyniasdešimties savaitių.

⁵⁸ Mes ją turime štai čia. Kažkuris brolis Džordžijoje mums tai nupiešė štai čia, kai mes nagrinėjome bažnyčios laikotarpius. Ir mes esame užtikrinti, kad galime suprasti, ką tai reiškia. Ši balta spalva bažnyčioje čia, tai reiškia, kad ji visa buvo apaštališka. Ir tuomet antrajame bažnyčios laikotarpyje jie turėjo Nikolaitų mokymą, arba, jie turėjo Nikolaitų darbus; tai dar nebuvo tapę mokymu. Trečiajame bažnyčios laikotarpyje tai tapo mokymu. Ir ketvirtajame bažnyčios laikotarpyje tai buvo organizuota, ir tai buvo Romos popiežiaus valdžia. Ir ketvirtajame bažnyčios laikotarpyje, tai buvo tamsieji amžiai.

Jūs atkreipkite dėmesį, visa čia esanti tamsa simbolizuoja Nikolaizmą arba Katalikybę. Balta dalis simbolizuoja Šventąją Dvasią, Bažnyčią. Ir, kaip tai prasidėjo Švento Pauliaus laiku, visa apaštališkoji Bažnyčia buvo pripildyta Šventąja Dvasia. Tuomet pradeda įsigalėti aristokratai. Tada jie galiausiai susivienijo ir iš to sukūrė visiškai naują bažnyčią. Ir tiesiog mažoji bažnyčia buvo sudeginta ir užmėtyta akmenimis, sumaitinta liūtams, ir visa kita.

⁵⁹ Reformacijos metu ateina Liuteris, šiek tiek šviesiau, suprantate. Veslio dienomis, atnešė dar šiek tiek šviesos. Bet paskutiniame bažnyčios laikotarpyje čia, Nikolaitų bažnyčios laikotarpyje, tai laikotarpis, kuriame mes. . . Ne Nikolaitų, bet Laodikėjos – tai laikotarpis, kuriame mes gyvename. Atkreipkite dėmesį, čia Šviesos yra ne per daugiausiai.

⁶⁰ Kažkas, pamatęs piešinį štai čia, pasakė: „Gėda jums, broli Branhamai! Šią didžią švietimo dieną!“

Aš atsakiau: „Aš įsivaizduoju, kai tai išsisijos, tai net nebus pateisintina, kai jūs tampate iš tiesų tyru širdyje, naujai gimusiu iš Dvasios“. Atminkite, tai buvo vienintelis bažnyčios

laikotarpis, kur Kristus buvo išvarytas iš Savo Bažnyčios, iš visų jų. Mes turime didį išpažinimą, bet, „Ar mes valdome?“ - štai apie ką mes kalbame. Ar Kristus tikrai yra bažnyčioje? To tikrai bus tik mažumoje.

⁶¹ Taigi, dabar, bendrais bruožais apibrėžkime septyniasdešimt Danieliaus savaičių. Taigi, aš galbūt vėl čia pasikartosiu; Evangelijos tarnautojai, jeigu jūs su tuo nesutinkate, gerai. Jos yra suskirstytos į tris laikotarpius, kaip mes sužinome Danieliaus 9. Trys periodai. Pirmas, septynių savaičių periodas; tada šešiasdešimt dviejų, tai šešiasdešimt dvi; ir tuomet vienos savaitės periodas. Jos yra suskirstytos į tris skirtingus periodus.

⁶² Taigi, aš turiu jas čia suskirstęs ant lentos. Pirmas periodas; antras periodas; ir, mano supratimu, pagal Evangeliją, pagal Šventąją Dvasią, kad, laiko pabaigoje, Dievas vėl sugrįžta pas žydus.

⁶³ Taigi, mes žinome, iš visų Evangelijų, kur Paulius mokė ir kiti, kad Dievas vėl sugrįš pas žydus. Na, tuomet, jeigu Jis ketina vėl sugrįžti pas žydus, kaip mes galime tai priskirti Danieliaus laikui praeityje? Mes turime tai pritaikyti šiam paskutiniam laikotarpiui. Ir tai yra po to, kai pagonių bažnyčia yra išėjusi, kadangi jis turi reikalą su Izraeliu, kaip su tauta, su mumis - kaip individualais.

⁶⁴ Taigi, aš čia turiu keletą užrašų, kuriuos norėčiau jums perskaityti mums einant toliau. Taigi:

. . . nuo įsakymo išėjimo atstatyti Jeruzalę . . .

Kuris buvo kovo 14-ą dieną. Jeigu, kas nors iš jūsų norite tai pasižymėti, Hebrajų kalboje jūs rasite tai vadinama *N-i-s-a-n*, *Nisan*, tai reiškia „kovas“. Įsakas buvo duotas kovo 14-ą dieną, 445 m. prieš Kristų, buvo paskelbtas įsakas pastatyti, atstatyti šventyklą. Jūs tai suprantate, nes jūs, žmonės, esate skaitę Raštus. Kol ji buvo baigta, prireikė keturiasdešimt devynerių metų, kad užbaigti šventyklą ir miestą, atstatyti tai. Ir kaip Biblijoje čia pasakyta, Danieliui kalbant, ar Angelui - Danieliui, kad:

. . . sienos, ir jos bus pastatytos neramiais laikais.

Ir daugelis iš mūsų prisimena, kai tai buvo atstatoma, vienoje rankoje jie laikė kalkių skiedinio plytą ir kitoje kalaviją, kad stebėtų priešą. „Ir ji būtų statoma neramiais laikais“.

⁶⁵ Taigi, čia kur aš tai randu, gaudamas savo dienas. Taigi, mes turime du, tris skirtingus kalendorius. Mes grįžtame prie senojo astronomijos kalendoriaus ir mes sužinome, Julijaus kalendoriuje yra trys šimtai šešiasdešimt penkios ir vienas ketvirtis dienos per metus. Jie nustato laiką pagal Sardžio judėjimą ir skirtingų žvaigždžių, ir taip toliau. Jie nustatė laiką. Taigi, mes randame, kad romėnų kalendoriuje, pagal kurį mes dabar gyvename yra trys šimtai šešiasdešimt penkios

dienos per metus, pagal kalendorių. Tačiau krikščioniškame, ar pranašiskame kalendoriuje mes randame, kad yra tik tris šimtus šešiasdešimt dienų metuose. Taigi, jums galbūt įdomu, kaip atsirado ši painiava.

⁶⁶ Taigi, šitai aš galiu pasakyti tik kaip savo išsakymą. Aš manau, kad grįžtant iki sunaikinimo tvanu, grįžtant į Jobo dienas, ir taip toliau, jog jie skaičiavo laiką pagal žvaigždes. Ir mes suprantame, ar grįžtant dar prieš tą laiką, kai pasaulis stovėjo statmenai. Ir tuomet žmogaus nuodėmėje, pasaulis suardomas, ir jis pasviro, ir prasidėjo potvyniai, todėl mes turime didžiuosius ledynus ir taip toliau, ir visas žemės viršus ir apačia yra padengti ledu. Mes tai žinome. Ir žemė nėra visiškai tiesioje padėtyje. Ji pakrypusi. Tai išmetė ją iš ten, kur mėnulis ir žvaigždės, į kur jos žiūrėjo, ir tuomet buvo pastatyta ne į savo vietą. Ar—ar, jūs daugiau negalite skaičiuoti laiko pagal ją, nes ji yra pasvirusi, pakrypusi atgal. Todėl, ji neatitiks tų žvaigždžių tuo pačiu laiku, kadangi ji—ji, tų žvaigždžių atžvilgiu, yra išėjusi iš pozicijos. Ar jūs suprantate? Aš manau, kad taip ir yra.

⁶⁷ Ji yra tokioje padėtyje. Ir tai tik parodo, kad tai yra tik tam tikras laikotarpis. Argi nematote? Pas Dievą nieko nėra netvarkoje. Jis tik leidžia tam būti tokiu būdu trumpam laikui. Ir aš tikrai tikiu, kad taip buvo padaryta.

Ir šiomis paskutinėmis dienomis Dievas ketina apreikšti šias paslaptis Bažnyčiai. Jis nebuvo to padaręs anksčiau. ir priežastis dėl kurios Jis nebuvo to padaręs yra ta, kad išlaikytų Bažnyčią budinčią ir besimeldžiančią visą laiką, nežinant kada tai turės ateiti. Bet jūs prisimenate, Danieliaus 12, Jis pasakė: „Išmintingieji supras paskutiniuosius, šią paskutinę dieną“. Suprantate? Jam tai buvo suteikta.

⁶⁸ Išminties Dvasia ateina į Bažnyčią, kad Šventosios Dvasios apreiksimu atskleistų Bažnyčiai, įvesdama Bažnyčią ir apreikšdama, kokioje dienoje mes gyvename. Lygiai taip pat, kaip Gabrielius atėjo pas—pas Danielių, Šventoji Dvasia ateina į Bažnyčią paskutiniuosius dienomis, apreikšti šiuos didžius, gilius, slaptus dalykus. Ar jūs dabar suprantate?

⁶⁹ Taigi, tai išderino tuos astronominius metus ar Julijaus metus, kalendorių, suprantate, masonų metus, nes pasaulis yra pasviręs. Mes visi tai žinome iš pamokų mokykloje. Ir tai yra netvarkoje, todėl jos, tos žvaigždės, tos žvaigždės neišsidėsto teisingai žemės atžvilgiu tuo pačiu laiku. Todėl Romėnų kalendorius taip pat yra neteisingas, nes jūs negalite kartu sudėti dienų. Yra daug dalykų apie kuriuos čia galėčiau pasakyti. Mes sužinome, kad net pati gamta mus moko, kad tiksliai metuose yra tik trisdešimt dienų.

⁷⁰ Dabar paimkime Apreikimo, kur mes turėsime peržvelgti čia dviejų pranašų dienas. Biblijoje pasakyta: „Jie pranašavo vieną tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų“. Taigi, jūs

paimkite astronominį kalendorių, jis tikrai ženkliai neatitiks trijų su puse metų. Ir jeigu jūs paimsite romėnišką kalendorių, kurį mes turime šiandien, jis ženkliai to neatitiks. Bet jūs paimkite pranašišką kalendorių, ir jame yra lygiai vienas tūkstantis du šimtai ir šešiasdešimt dienų, po trisdešimt dienų mėnesyje. Suprantate?

⁷¹ Vienais mėnesiais mes turime trisdešimt, kitais - trisdešimt viena, kai kuriuose - dvidešimt aštuonias. Suprantate, mes viską sumaišėme. Bet pas Dievą tai nekinta aukštyn ir žemyn, pirmyn ir atgal. Pas Jį visa tai tiksliai atitinka. Taip, pone. Lygiai taip pat, trisdešimt dienų per mėnesį; ne trisdešimt viena, tuomet trisdešimt, dar kažkiek. Suprantate? Bet visa tai buvo padaryta didžioje Dievo santvarkoje, kad išlaikyti Bažnyčią būdinčią ir besimeldžiančią, esančią pasiruošusia, turinčią savo rūbus išplautus Avinėlio Kraujuje. Bet, o, šiomis paskutinėmis dienomis, Jis pažadėjo! M-hm. Taigi, mes matome, kur mes gyvename. Taigi, atminkite, tikslas, vienintelis tikslas yra, kad tai būtų padaryta.

⁷² Taigi, jeigu buvo septynios...Pažvelkite, yra lygiai keturiasdešimt devynios dienos...tiksliau, keturiasdešimt devyni metai, šventyklos statymo laiku. Septynios, ar septynios pranašiškos savaitės, septynios savaitės, kadangi šventyklai buvo skirtos septynios savaitės, kad atstatyti šventyklą. Ir ji buvo pastatyta lygiai per keturiasdešimt devynerius metus. Taigi, mes turime savaičių laiko prasmę, nes jei Biblijoje pasakyta, Angelas pasakė, kad iki šventyklos pastatymo prireikė septynių savaičių. Ir tai užtruko lygiai keturiasdešimt devynerius metus, pastatyti šventyklą, nuo—nuo kovo 14-os iki 5—538 m. *prieš Kristų*. Kol šventykla buvo vėl atstatyta, ir gatvės buvo atstatytos, lygiai keturiasdešimt devyneri metai. Taigi, ką mes gauname? Ką mes gauname? Nes, jeigu septynios savaitės reiškia keturiasdešimt devynerius metus, tuomet viena savaitė lygi septyniems metams. Ir septyni kart septyni yra lygiai keturiasdešimt devyni. Būtent taip. Štai taip.

⁷³ Taigi, dabar apie tai nebelieka jokie spėliojimo. Dabar mes žinome, kad kiekviena savaitė reiškė septynis metus. Ar jūs supratote tai? Pasakykime tai kartu: „Viena savaitė lygi septyniems metams“. Taigi, mes žinome, kad supratome tai. Viena savaitė lygi septyniems metams.

⁷⁴ *Štai* mes esame, tiesiai čia, pirmoji savaitė. Keturiasdešimt devyneri metai šventyklos atstatymui. Taigi, ši viršutinė linija čia, simbolizuoja žydų tautą, jai toliau besitęsiant. Tai yra tiesiog laikas. Ir kai tai pasibaigia štai čia, tai pereina iš Žydų tautos į pagonių laiką. Tuomet vėl pakyla, pasiveja Izraelį ir tęsiasi toliau.

⁷⁵ Taigi, pagonims nebuvo paskirtas kažkoks konkretus laikas. Tiesiog pasakyta: „Pagonių laikas“. Ir mes sužinome, kad net

Jėzus nepaskyrė jiems laiko. Nes mes sužinome čia, Luko 21:24, Jis pasakė: „Jie tryps Jeruzalės sienas, kol pagonys . . .“ Leiskite man tai pacituoti. Aš cituoju tai tik iš atminties. Leiskite man tai perskaityti, nes tai bus įrašyta čia garsajuostėje, ir mes norime būti užtikrinti, kad teisingai tai suprastume. Gerai, jeigu norite su manimi tai atsiversti, Švento Luko 21:24. Aš išstudijavau tai nuodugnai, kaip galėjau.

Jie kris nuo kalavijo ašmenų ir bus vedami į . . .

Apie ką Jis kalba? Apie Žydus. Tai buvo šventyklos sugriovimas, 70 m. *po Kristaus*.

. . . ir jie bus vedami į nelaisvę į visas tautas . . .

Dabar atminkite, ne tik į Babiloną, ne tik į Romą, bet į „visas tautas“. Štai kur šiandien yra žydai, „visose tautose“.

. . . ir Jeruzalė bus pagonių trypiama, kol išsipildys pagonių laikas.

⁷⁶ Po to, yra paskirtas laikas, bet niekas nežino kada jis bus. Suprantate? Tai yra paslaptis, suprantate, Pagonių laikas. Bet, Žydų . . . Tuomet, mes negalime pasakyti laiko pagal tai, ką Bažnyčia, ar Ji yra atpuolusi, ar ji eina toliau, ar ką Ji daro. Jūs negalite pagal tai pasakyti. Bet, pažiūrėkite į žydus, tai yra laiko kalendorius. Ar jūs matote tai? Dievas paskyrė jiems konkrečią dieną ir valandą, ir laiką, bet Jis niekada to nepadarė pagonims. Jis padarė žydams, todėl stebėkite žydus, tuomet mes pamatysime, kur mes esame.

⁷⁷ Dabar, taigi, septynios savaitės buvo keturiasdešimt devyneri metai. Mes dabar tai išsiaiškinome, kad viena savaitė yra—viena savaitė yra septyni metai; viena savaitė - septyni metai.

⁷⁸ Taigi, mums yra pasakyta: „Nuo įsakymo paskelbimo . . .“ Taigi, štai iš kur ateina bėda. Taigi, mums yra pasakyta:

. . . nuo įsakymo paskelbimo atstatyti miestą iki Mesijo (ir Mesijas buvo Kristus, žinoma) bus septynios savaitės ir šešiasdešimt dvi savaitės (tai sudaro šešiasdešimt devynias savaites) . . .

Suprantate? Gerai. Ir septynis kart šešiasdešimt devyni - gaunasi keturi šimtai aštuoniasdešimt trys metai. Taigi, jūs tai užsirašote? Jeigu jūs norite, kad dar kartą tai pakartočiau, mielai tai padarysiu.

⁷⁹ Taigi, mums yra pasakyta „Nuo įstatymo paskelbimo atstatyti miestą, iki Mesijo bus septynios“, (septynios, tai yra pirmoji—pirmoji, štai čia) „septynios savaitės, ir šešiasdešimt dvi“, sudaro, šešiasdešimt dvi ir septynios yra šešiasdešimt devynios, šešiasdešimt devynios savaitės. Septynis kart šešiasdešimt devyni, būtų keturi šimtai aštuoniasdešimt treji metai. Todėl, iki Mesijo . . . Dabar mes artėjame prie šios dalies

čia. Iki Mesijo, turi praeiti keturi šimtai aštuoniasdešimt treji metai, keturi šimtai aštuoniasdešimt treji metai.

⁸⁰ Dabar, taigi, Jėzus, Mesijas, triumfuodamas įjojo į Jeruzalės miestą, ant balto asilėno nugaros, per Palmių sekmadienį, balandžio 2-ą, 30 m. po Kristaus. Jėzus įjojo į Jeruzalę Palmių sekmadienį, 30 m. po Kristaus. Ir taigi, dabar, nuo 445 m. prieš Kristų iki 30 m. po Kristaus, yra lygiai keturi šimtai septyniasdešimt penki metai.

⁸¹ Bet, kaip jau mes matėme, šešiasdešimt devynios savaitės sudaro keturis šimtus aštuoniasdešimt trejus metus. Taigi, štai kur prasideda bėda, štai čia. Suprantate? Mes čia turime tik, kaip pažymėta Biblijoje čia, laiką, tik keturis šimtus septyniasdešimt penkis metus. Ir, faktiškai, tai yra keturi šimtai aštuoniasdešimt treji metai, aštuonių metų skirtumas.

⁸² Taigi, Dievas negali to praleisti. Jeigu Jis pasakė, kad bus tiek ir tiek dienų, vadinasi, tiek dienų ir bus. Jei Jis pasakė, kad yra tiek, tai tiek ir yra. Taigi, ką mes ketiname daryti? Taigi, nuo 475 m. prieš Kristų iki 30 m. po Kristaus, yra Julijaus arba astronominiai metai, ir tai yra trys šimtai šešiasdešimt penkios ir viena ketvirtoji dienos kiekvienuose. Bet kai mes sumažiname tas dienas, iki mūsų pranašiško kalendoriaus . . .

⁸³ Dabar leiskite man čia minutėlę stabtelėti. Kad jūs galėtumėte žinoti, be jokio šešėlio abejonės, aš tiesiog nesiremčiau ta viena vieta. Aš galiu paimti tai per visą Raštą ir įrodyti jums, kad septynios dienos yra tos septynios, viena savaitė, Biblijoje, yra—yra septyni metai. Aš ką tik tai padariau čia, Apreiškimo 13-ame skyriuje, ar 11-ame skyriuje ir 3-oje eilutėje. Tie pranašai pranašaus tūkstantį du šimtus ir šešiasdešimt dienų, ir tai yra paskutinės Žydų savaitės viduryje, tada jie yra nužudomi ir prasideda Armagedonas. Tuomet, jeigu taip yra, tai ten vėl yra lygiai trisdešimt dienų mėnesyje. Suprantate? Tuomet, tai—tai nebėra trisdešimt viena diena ir dvidešimt aštuonios dienos, ir taip toliau. Tai lygiai trisdešimt dienų mėnesyje, kiekvieną kartą.

⁸⁴ Mūsų pranašiškas kalendorius priveda mus prie trijų šimtų šešiasdešimties dienų, kaip mes dabar naudojame Raštuose. Mes turime lygiai keturis šimtus aštuoniasdešimt tris. Štai taip, keturi šimtai aštuoniasdešimt trys. Čia mes turime tikslų pranašystės įrodymą, visiška tiesa. Nes, nuo paskelbimo laiko pastatyti šventyklą, iki sunaikinimo, kai jie atmetė Kristų ir nužudė Jį 33 m. po Kristaus, kai Kristus buvo nužudytas, yra lygiai keturi šimtai aštuoniasdešimt treji metai.

Taigi, nuo įstatymo paskelbimo atstatyti Jeruzalę buvo skirtos septynios savaitės, kurios reiškė keturiasdešimt devynis metus. Ir tai užtruko lygiai keturiasdešimt devynerius metus. Na, nuo šventyklos atstatymo iki Mesijo buvo keturi šimtai trisdešimt aštuoneri metai. Taigi, keturi šimtai trisd-. . . keturi

šimtai trisdešimt keturi metai. Ir keturi šimtai trisdešimt keturi (laikas), keturiasdešimt devyni, sudaro lygiai keturis šimtus aštuoniasdešimt trejus metus. Tiksliau net ir būti negali, dienos tikslumu, nuo dienos iki dienos. Amen! Štai taip.

⁸⁵ „Mesijas Kunigaikštis ateis“. Suprantate? Septynis kart šešiasdešimt devyni yra keturi šimtai tris-... ir—ir aštuoniasdešimt keturi metai. Būtent, tai kuo tiksliausiai atitiko. Taigi, tuomet mes tobulai žinome, mes tiksliai žinome, kad šis Raštas yra teisingas. Štai taip. Bet, jūs suprantate, visi šie . . .

⁸⁶ Kai Dievas turėjo pasaulį iki tvano ir sunaikino jį vandeniu, ir pakeitė astronominę datą; ir po to leido ateiti romėnams ir sukurti savo kalendorių, kuriame kaitaliojama ir šokinėjama, ir panašiai. Ir aš spėju, kad net enciklopedijoje, kurioje aš skaičiau . . .

⁸⁷ Beje, sakykim, brolis Keny Colins, ar jis ši rytą yra pastate, Keny Colins? Žinote, kai jūs atsiuntėte man tą didelę krūvą enciklopedijų? Ar prisimenate tai? Jūs atsiuntėte man ten beveik pilną sunkvežimį. Aš pagalvojau: „Ką toks geltonsnapis kaip aš su jomis visomis darysiu?“ Žinote, Viešpats jus atvedė, Keny. Štai iš kur gavau informacijos, tiesiai iš tos senosios enciklopedijos, „laikas“, ir aš studijavau. Ir Beki jomis naudojasi savo mokykloje. Aš atsinešiau jas į savo darbo kambarį, į savo jaukų darbo kambarėlį, esantį žemutiniame aukšte. Ir mes nulipome ten ir paėmėme ją, ir ten mes pažiūrėjome, ir suradome tai, tiksliai, per visus kada nors buvusius kalendorius ir laiką. Suprantate? Taigi, mes tai išsiaiškinome.

⁸⁸ Štai tai – tiksliai, keturi šimtai aštuoniasdešimt treji metai. Nuo įsakymo paskelbimo atstatyti—atstatyti pastatą, iki Kunigaikščio Mesijo atmetimo laiko, sudaro lygiai keturis šimtus aštuoniasdešimt trejus metus, pagal kalendorių.

⁸⁹ Taigi, jūs suprantate, mes naudojame tą patį kalendorių štai čia. Kadangi, jeigu Dievas naudojo šį kalendorių čia, tuomet Jis turi jį naudoti visą likusią laiką visoje Biblijoje. Ar tiesa? Dievas nesikeičia. Taigi, jei septynios savaitės buvo keturiasdešimt devyni metai, tai septynios savaitės vėl yra keturiasdešimt devyni metai. Viena savaitė – tai septyni metai, suprantate, todėl tai gaunasi tiesiog tobulai. Ir jeigu tai išsipildė tiksliai iki taško, tai išsipildys iki taško ir vėl. Amen! O, tai bent! Tai mane visą pažadina. O, man—man—man patinka, man patinka žinoti tai, apie ką aš kalbu. Man—man—man tai patinka.

Kadangi, kaip pagyvenęs vyrukas pasakė, Kentukyje, man pasakė: „Man patinka pasiklausyti to, kuris žino apie ką jis kalba“.

Aš pasakiau: „Man taip pat patinka“.

Jis pasakė: „Štai kokia bėda su jumis, pamokslininkais, jūs nežinote, apie ką jūs kalbate“.

⁹⁰ „Na, - aš pasakiau, - aš vertinu jūsų komplimentą, bet yra dalykų, apie kuriuos mes tikrai žinome, ką mes kalbame“. M-hm. Teisingai. Aš žinau, kad esu gimęs iš naujo. Žinau, kad aš perėjau iš mirties į Gyvenimą. Aš žinau, kad yra Dievas, nes aš su Juo esu kalbėjęs.

Jis kalbėjo per mane ir kalbėjo su manimi, ir kalbėjo kitiems, ir man pasakė apie kitus. Ir aš žinau, kad Jis yra Dievas. Teisingai. Jis buvo toks malonus, kad nužengė ir leido, kad būtų padaryta mano nuotrauka su Juo, kur net mokslo pasaulis negali to paneigti. Ir aš atsiverčiau Raštą ir pamačiau, kad tai turi tiksliai išsipildyti šiame bažnyčios laikotarpyje, tiksliai tai, kas vyksta, todėl aš žinau, kad mes esame čia. Amen.

⁹¹ Taigi, galbūt mes nesame išsilavinę. Galbūt mes nesame pretenzingi žmonės ir panašiai. Galbūt mes neužimame aukštų postų, bet mes pažįstame Dievą. Mes pažįstame Jį, nes yra Šventoji Dvasia, suprantate, ir tai sulyginama Žodis po Žodžio per visą Raštą, tuomet mes žinome, kad tai yra tiesa. Mes gyvename paskutinėmis dienomis.

⁹² Taigi, ten, dabar prisiminkite, kad, šie pranašiški metai, su trimis šimtais šešiasdešimt dienų metuose. Pažvelkite į visa kita. Gamta, jei kai kurie iš jūsų žmonės, galite suprasti, netgi moterys ir taip toliau. Suprantate? Trisdešimt, trisdešimt dienų, tiesiog matant tai—tai. . . Visa gamta taip sutvarkyta. Suprantate? Ne trisdešimt viena, trisdešimt, dvidešimt aštuonios ar kažkiek. Tai lygiai trisdešimt dienų. Kiekvienais metais, tai pranašiškas kalendorius, lygiai keturi šimtai aštuoniasdešimt trys dienos.

⁹³ Štai čia turime tikslų pranašystės įrodymą, prieš keturis šimtus ir—ir keturiasdešimt penkerius metus, buvo visiškai teisingai. Taigi, visa tai, kas buvo išpranašauta, kad įvyks. Ir tose septyniasdešimtyje savaitių, taip ir neįvyko, todėl dabar tai yra palikta paskutiniuosius dienoms.

⁹⁴ Dabar, mano broliai sekmininkai, dabar, mano broliai Jehovos liudytojai, ar jūs suvokiate? Ar jūs žinote, kur pasirodė šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai? Ar jūs žinote, kur pasirodė visi didingi Apreiškimo stebuklai? Žydu laikotarpyje, ne mūsų. Ten nėra nieko užrašyta, tik Bažnyčia ruošiasi ir išeina. Žinoma, su Dėra jėga mes darome stebuklus ir žygdarbius. Mes tai žinome. Bet tikrasis dalykas buvo štai čia, žydams. Aš turiu omenyje, tikra veikianti jėga, stebuklų darymas. Keturi. . .

⁹⁵ Šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai ten nepasirodo. Jie yra. . . Jie pasirodo ne 3-iam skyriuje. Jie yra tolimesnėse Rašto vietose. Ir dabar mes matome, kad visi šie dalykai turėjo įvykti šiuo laiku septyniasdešimtoje savaitėje, paskutinėje savaitėje. Taigi, jeigu jie jau turėjo šešiasdešimt devynias savaites ir išgyveno jas būtent taip, kaip Dievas pasakė, ir tai įvyko tiksliai taip, kaip Dievas pasakė, kad tai įvyks, tuomet Žydams pažadėta dar viena savaitė. Dabar, broliai, tiesiog pasiruoškite.

Suprantate? Suprantate? Pasiklausykite kaip arti mes esame. Paskutinė savaitė, septyni, septinti metai.

⁹⁶ Taigi, ar visi supranta iki šios vietos, jei suprantate? Visi iki čia supranta, kad tai yra visiška Tiesa. Tai Biblija. Tai yra pranašiški metai.

⁹⁷ Taigi, mes priartėjome ir mes turime jas štai čia iki Mesijo atmetimo, suprantate, nuo . . . iki Mesijo atmetimo, paskutinė savaitė.

⁹⁸ Taigi, aš noriu sustoti tiesiai čia, tiesiog minutėlei, ir paaiškinti. Tai, kai jie atmetė Mesiją, buvo tada, kai jie, žinoma, atmetė Jėzų kaip Gelbėtoją ir nukryžiuo Jį. Prisiminkite čia, kas pasakyta Biblijoje: „Ir Jis bus nužudytas, bet ne dėl Savęs, Mesijas, Kunigaikštis“. Taigi, pagalvokite kaip tiksliai ta pranašystė išsipildė. Aš noriu, kad jūs gerai tai įsimintumėte. Kad, jeigu ta pranašystė išsipildė tiksliai pagal datą, tiksliai pagal laiką, ir tiksliai taip, kaip buvo pasakyta, kad bus, šios kitos septynios, šios septynios likusios savaitės, tiksliau, vieni septyneri metai, (septynios dienos: septyni metai), išsipildys tiksliai pagal Raštą.

⁹⁹ Taigi atminkite, Jis buvo nužudytas, Mesijas. Žydai, Dievas nebeturėjo su jais reikalų. Jie nė kiek nepajudėjo toliau. Tuomet juos išsklaidė Romos imperija. Ir tada, jeigu jūs pastebėjote mano diagramoje čia, aš noriu, kad jūs dabar tai suprastumėte, ir nusibraizytumėte tai. Ar atkreipėte dėmesį, kur aš turiu kryžių? Štai kur jie atmetė. Bet laikas prasitęsė šiek tiek toliau ties tuo, suprantate. Kodėl? Trisdešimt, keturiasdešimt, penkiasdešimt, šešiasdešimt, septyniasdešimt. Po keturiasdešimties metų Titas, Romos karvedys, sunaikino Izraelį, Jeruzalę ir išsklaidė žmones po visą pasaulį. Suprantate, Titas po keturiasdešimties metų. Taigi, faktiškai Žydų laikas prasitęsė iki visiško . . .

¹⁰⁰ Dievas su jais neturėjo reikalų. Jis tik turėjo su jais reikalų, kol jie atmetė Kristų. Tuomet, kai jie nukryžiuo Kristų, jie šaukė: „Tegul Jo Kraujas būna ant mūsų ir mūsų vaikų“, ir nuo tada taip ir buvo. Bet prieš jiems būnant išsklaidytiems . . . Klausykite! O, broli! Prieš jiems būnant išsklaidytiems po visą pasaulį, Dievui prireikė apie keturiasdešimt metų, kad sugriautų šventyklą ir išsklaidytų juos po visą pasaulį. Bet Dievas visiškai nustojo su jais turėti reikalus. Dievas visiškai nustojo su jais turėti reikalus.

Jis pradėjo turėti reikalus su pagonimis. Jūs žinote tai, dabar suprantate tai? Taigi, čia mes pradedame bažnyčios laikotarpiuose pagonių laiką, Dievas - atsitraukęs nuo žydų.

¹⁰¹ Taigi, mano broli misionieriau, tai buvo žydams, mielas brangus brolis kažkur čia. Štai čia, kur aš noriu, kad jūs suvoktumėte ir suprastumėte. Suprantate, Dievas nebeturėjo reikalų tiesiai čia, kadangi Dievas visada turi reikalą su Izraeliu kaip su tauta. Mes visi žinome, kad Izraelis yra tauta. Pagonys

yra žmonės, ir Jis turėjo išvesti žmones iš pagonių dėl Savo Vardo. Mes praeisime prie to po kelių minučių.

¹⁰² Bet dabar, šiuose septyniuose bažnyčios laikotarpiuose, kuriuos mes praėjome, pagonių laike, nuo Kristaus nukryžiuavimo iki bažnyčios laikotarpių pabaigos. Dabar mes tai supratome. Mes visą tai jau esame išnagrinėję. Taigi, mes praeiname prie vietos, kurioje galime paliesti tai, įeiti į Septynis Antspaudus, Septynis Dubenis, Septynis Trimitus, ir visa tai, ir parodyti tai kartu; visa tai susiję su žydais, ir Dievo teismu žmonėms žemėje. Ir likutis . . .

¹⁰³ Atminkite, šiame didžiame persekiojimo laike, ten yra milijonai pagonių, kurie žus jame. Ta atmesta nuotaka, tas—tas moters sėklos likutis, mieganti mergelė, ji praeina tiesiai per tai. Tai—tai yra tiesiog taip aišku, kaip šios septyniasdešimt savaitių; tiesiog taip aišku. Ir jie pereis per tai. Taigi, jeigu jūs nesate gavę Šventosios Dvasios, geriau gaukite Ją, kaip galima greičiau. Mes esame laiko pabaigoje.

¹⁰⁴ Taigi, atkreipkite dėmesį, septyni bažnyčios laikotarpiai. Taigi, man nereikės jų peržvelgti, kadangi mes turime juos garsajuostėse, ir turime tai knygoje, ir visa kita. Kad, tai buvo laikas, apie kurį Dievas niekada nepasakė, kad bus tiek dienų, tiek valandų ar tiek metų; Jis niekada nieko nepasakė. Jis pasakė: „Kol baigsis pagonių epocha“. Pasakė: „Kol!“ Sienos bus sutryptos, kol Dievas nebeturės reikalų su pagonimis.

¹⁰⁵ Taigi, mes sužinome, kad per visus šiuos laikotarpius, mes turėjome, kai atėjo Šventoji Dvasia. Ir tuomet Dievas, dar pačioje pradžioje, pradėjo sakyti tada, kai Kristus buvo atmestas, Dievas tiksliai parodė Jonui, kas vyks pagonių viešpatavimo metu. Taigi, suprantate, mes neturime jokio riboto laiko, kaip žydai, bet mes turime ženklą. Mes turime—mes turime kelrodį. Na, Dievas padarė su žydais būtent tai, ką Jis pasakė, kad padarys per tuos šešiasdešimt devynis metus, ar, tai buvo keturi šimtai aštuoniasdešimt treji metai, bet šešiasdešimt devynios savaitės. Ir liko viena savaitė, dar yra paskirta viena savaitė.

¹⁰⁶ Taigi, mes negalime to priskirti štai *čia*, nes tai pagonys, Bažnyčia. Taigi, kiek iš jūsų tai supranta? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Taigi, tai yra Apreiškimas, pradėdant 1-mu skyriumi iki 3-io, priveda mus prie Laodikėjos. Taigi, mes tiksliai matome, kaip tai buvo visa Bažnyčia, pačios Bažnyčios pasaulis. Dievas niekada neįtraukė nusidėjėlio, jis tiesiog . . . nebent jis nori būti išgelbėtas. Bet, Bažnyčios pasaulis buvo visas baltas; tada atėjo nikolaitai, kurie norėjo sukurti organizaciją. Į tai įsitraukė turintieji aukštus postus. Tai buvo Nikėjoje, Romoje, kai jie turėjo Nikėjos Tarybą. Ir ką jie padarė? Jie suorganizavo bažnyčią, tuomet jie pradėjo persekioti krikščionis. Tuomet, sekančiame bažnyčios laikotarpyje, ji beveik, krikščionybė buvo visiškai sunaikinta, kalbant apie Šventosios Dvasios krikštą.

107 Bet tuomet, kaip jūs žinote, kad aš sugrižau ir paėmiau istoriją apie „*Nikėjos Tėvai*“, ir „*Tėvai Iki Nikėjos*“, ir visą bažnyčios istoriją, ir seniausius rankraščius, kuriuos aš galėjau surasti, ir kiekvienas iš jų jums įrodė, kad Bažnyčia, apie kurią Dievas kalbėjo, nebuvo ta organizuota Katalikų bažnyčia ar jokia kita organizacija. Dievas kalbėjo, ir visos tos didžios laikotarpio žvaigždės buvo vyrai, kurie mokė apie Šventosios Dvasios krikštą, krikštą Jėzaus Kristaus Vardu, ir Dievo Dvasios atėjimą, ir—ir kalbėjimą kalbomis, ir kalbų išaiškinimą, ir išgydymą, ir stebuklus, ir ženklus. Tai yra tai, ką Dievas paskyrė. Jis negali persigalvoti, pasakyti: „Na, tai yra Mano sumanymas apie Bažnyčią, apaštališkąją Bažnyčią; dabar Mano sumanymas yra aukštus postus turinčiųjų bažnyčia“. Dievas nesikeičia! Tai tebėra Šventoji Dvasia.

108 Ir mes stebime ir pateikiame tai, tuomet, kai mes matome Dievo prigimtį ir ką Jis . . . ir tuomet pateikiame Jo Raštą. Ir tada paimkime istoriją, kuri parodo, kad tai tiesiog išsipildė iki taško; tiksliai pagal datą, pagal laiką, pagal viską, ką Dievas pasakė per Joną, kad išsipildys, tai įvyko pagonių laikotarpyje.

109 Dabar mes atrandame save, be jokio abejonės šešėlio, Laodikėjos laikotarpyje. Mes žinome, kad esame jame. Mes praėjome per Liuterio Laikotarpį; mes praėjome per Veslio laikotarpį; dabar mes esame Laodikėjos Laikotarpyje, paskutiniame laikotarpyje. Ir mes suvokiame, kad kiekviena iš tų bažnyčių turėjo pasiuntinį. Mes ta sužinome. Septynios žvaigždės Jo rankoje, kurios buvo Septynios Dvasios, kurios pasirodė Dievo priešakyje. Kiekviena turėjo pasiuntinį. Mes atsiname ir sužinome, pagal Bibliją, kokia turėtų būti to pasiuntinio prigimtis, kokia turėjo būti to pasiuntinio prigimtis. Ir mes radome žmogų istorijoje, kuris turėjo tokią prigimtį. Ir tada, kai surandame tą žmogų istorijoje, kuris turėjo tokią prigimtį, mes sužinome, kad jis buvo pasiuntinys tam bažnyčios laikotarpiui. Tuomet mes sužinome, kokia Dvasia ir ką tas žmogus padarė. Ir mes sužinome, kad jis buvo Šventosios Dvasios pripildytas šventasis, šventasis Irenėjus ir visi kiti, ir—ir šventasis Kolumba, ir visi tie Dvasia pripildyti vyrai. Ir mes tai žinome pagal Raštą, kad tuo pačiu laiku, tokios rūšies Dvasia turėjo būti ant tos rūšies vyrų. Štai taip, todėl tai negali būti neteisinga. Amen! Šlovė Dievui! Tai tiesiog . . .

110 Aš nežinau, broli. Tai mane veikia labiau už viską, ką aš žinau, suprantate, nes tai yra Dievo Žodis, kalbantis pats už Save. Kai aš girdžiu Dievą, sakantį kažką, aš sakau: „Amen! Tai tiesa. Teisingai“. Suprantate? Tai išsprendžia tai. Viskas baigta. „Dievas taip pasakė“. Tai, tai padaro taip.

Na, Dievas sakė, kad tai įvyks tokiu būdu, ir mes radome tai istorijoje, ir pagal Raštą. Mes skaitėme apie šį bažnyčios laikotarpį, kas jame bus padaryta, kas įvyks, koks tai buvo pasiuntinys skirtas tam bažnyčios laikotarpiui. „Laodikėjos

bažnyčios angelui. Sardų bažnyčios angelui, Tiatyru“, - visiems šiems skirtingiems. Ir mes grįžtame atgal į istoriją ir sužinome tos bažnyčios pasiuntinį, ir mes sužinome, kas jis buvo. Taigi, tuomet mes tai nupiešėme, užrašėme jų vardus apačioje, ir štai jie. Suprantate, mes žinome, kad tai tiksliai išsipildė.

¹¹¹ Dabar, ir mes žinome, kad Dievas buvo, visada buvo, ir visada būdavo prieš susiorganizavusią religiją. Taip, pone. Jis tai pasakė. „Nikolaitai - ko Aš nekenčiu!“ „*Niko*“ reiškia „užkariauti lankančiuosius bažnyčia“. *Lankantieji* - lankantieji yra „bažnyčia, kūnas“. „*Niko*“ reiškia „užkariauti, nugalėti“, kitais žodžiais, „padaryti šventą žmogų, kažką virš kitų“.

Mes visi esame vaikai. Mes turime vieną karalių - tai Dievas. Mes turime vieną Šventąjį, ir tai yra Dievas. Amen! Ir Jis yra mūsų tarpe Šventosios Dvasios pavidale. Tai yra Šventasis.

¹¹² Taigi, mes prieiname prie to, kol mes esame užtikrinti, kad einant per žydų laikotarpį, mes turime tas šešiasdešimt devynias savaites tiksliai pagal istoriją, pagal kalendorių, pagal pranašiškus Dievo metus, pervesdami pranašiško kalendoriaus istoriją iš Senojo Testamento į Naująjį ir parodydami, kad tai yra tiksliai taip pat. Suprantate?

Taigi, mes turime pagonių bažnyčią nuo pradžios iki paskutiniosios dienos, ir mes žinome, kad gyvename paskutiniąją dieną. Amen! Ar suprantate? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Taigi, tuomet jeigu mes gyvename šią paskutinę dieną, šio laikotarpio pabaigoje, tuomet kur mes esame?

¹¹³ Atkreipkite dėmesį, grįžtant atgal štai čia, jūs matote šią liniją, nubrėžta *čia* gale, kur Dievas turėjo reikalų su žydais. . . Ar, niekada neturėjo reikalų su žydais, Jam pririekė daug laiko, kad pasiektų juos. Jam pririekė keturiasdešimt metų, kad įvestų juos į tokią būklę, kurioje Jis būtų galėjęs išsklaidyti juos po visas tautas. Visur, pagonių dienomis, Jam reikėjo pasiekti, kad jie būtų tokios būklės, kad Jis galėtų išpildyti Savo Žodį. Suprantate, ką aš turiu omenyje? Visi, kurie tai supranta, pasakykite: „Amen!“ [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Suprantate, aš noriu būti tikras, kad jūs tai suprantate.

¹¹⁴ Taigi, kas atsitiko? Pažiūrėkite į šio paskutinio bažnyčios laikotarpio viršų. Matote šį nedidelį pratęsimą? Pagonių dienos eina į pabaigą. Ir per paskutinius keturiasdešimt metų žydai sugrįžta į Jeruzalę, grįžta į tėvynę. Aleliuja! Matote, kur mes esame? Tai užtruko keturiasdešimt metų nuo Mesijo nužudymo iki Tito, kuris sunaikino šventyklą ir išsklaidė žydus. Tai buvo kiti keturiasdešimt metų, kurių metu Dievas sukietino širdį įvairių faraonų iš visur, ir suvarė žydus atgal į jų tėvynę. Bet šiandien jie vėl yra savo tėvynėje, o Bažnyčia yra pabaigoje. Amen! O, aš—aš—aš tiesiog bandau skaityti; aš negaliu.

¹¹⁵ Atkreipkite dėmesį, žydai yra savo tėvynėje, ir buvo begrižtantys. Jeigu jūs paimsite „*Pasaulinio Karo Nuosmukis*“,

antrąjį tomą, kai generolas Alenbis po pirmojo pasaulinio karo nuskrido į Jeruzalę ir paėmė ją į nelaisvę, ir užėmė Jeruzalę. Ir tie krikščionys vyrai žygiavo Jeruzalėje, nusiėmę kepures. Ir Alenbis pasidavė net neiššovęs ginklu, ar—ar, jie pasidavė Alenbiui, turkai. Ir nuo tada Dievas pradėjo kietinti Musolinio širdį, Hitlerio širdį, Stalino širdį, vyrų širdis visose šalyse, nekenčiančių tų žydų.

¹¹⁶ Ir tuomet tie dideli paukščiai, kurie nusileido, vadinami „Rytų Oro Linijomis“ ar „Panamerikos oro Linijos“, ar kas jie tokie bebūvo, aš manau, kad tai buvo „TWA“, tai buvo žurnale, žurnale „Gyvenimas“, aš manau, kad tai buvo „Žvilgsnis“ ar „Gyvenimas“, manau tai buvo „Gyvenimas“, tiesiog pastaruosius trejus ar ketverius metus, ir Dievas sugražino žydus atgal į jų tėvynę, kurioje jie nebuvo du tūkstančius metų, kol pagonys buvo ruošiami. Ir dabar pagonys išvijo Kristų iš bažnyčios pagal Apreiškimo 3-ią skyrių. Jis netgi negali sugrįžti į Savo bažnyčią. Ten nebėra vietos, į kurią Jis galėtų sugrįžti. Jis yra atmestas.

¹¹⁷ Ir jau yra laikas Paėmimui. Visi atpirktieji per *čia*, šie maži taškeliai, štai tokie, tai šventųjų pakilimas prisikėlime. Jūs matote, mes visi susitinkame kartu tiesiai *čia*. Biblijoje pasakyta: „Mes gyvieji ir pasilikusieji iki Viešpaties atėjimo, nesukliudysime ar nesutrukdysime tiems, kurie yra užmigę“. Visą kelią nuo *čia*, *čia* ir *čia*.

¹¹⁸ Kaip, broliai sekmininkai, kaip jūs galite visa tai priskirti štai *čia*, Laodikėjos Bažnyčios Laikotarpiui?

Jie—jie miega, per kiekvieną iš šių laikotarpių, laukia. „Ir mes gyvieji, maža išlikusi grupė štai *čia*, pasilikusieji gyvieji iki . . . Viešpaties atėjimas nesutrukdys tiems, kurie yra užmigę; nes Dievo trimitas nuskambės, ir mirusieji Kristuje prisikels pirmi; ir mes būsime pagauti kartu su jais“, - amen, - su jais, - štai *čia* mes, susitinkame tiesiai *čia*, - kad sutikti Viešpatį ore“. Ir štai kur jūs. Kur mes esame? Tiesiai *čia*. Kur Mesijas buvo nužudytas? Tiksliai ten, kur pasakė Žodis. Kur prasidės ta septyniasdešimta savaitė? Tiksliai po to, kai ši Bažnyčia bus paimta. Tuomet Dievas sugrįžta pas žydus.

¹¹⁹ Nejaugi neprisimenate? Tai vos tik Bažnyčiai išėjus. Bažnyčia išeina, tada įsitvirtina žydai, įeina. Bet pirma, sekantis dalykas pagal eiliškumą, yra ne galingas tautinis—tautinis prabudimas tarp pagonių. Sekantis dalykas pagal eiliškumą, yra Dievo Karalystės atėjimas, Kristaus Atėjimas.

¹²⁰ Taigi, jeigu jūs norėtumėte, mes galėtume sugrįžti prie Danieliaus 2-o skyriaus, 34-os ir 35-os eilutės. Ir kai Danieliui buvo duotas . . . 2-as skyrius, 34 ir 35, kai Danieliui buvo parodytas regėjimas, kad jo tautos dienos buvo pasibaigusios, ir tam tikram laikui, ir jis pamatė įeinančius pagonis, ir išvydo regėjimą apie šį didingą, didelį akmenį *čia*, ar tą didingą, didelį

atvaizdą, turėjusį galvą iš aukso ir krūtinę iš sidabro (Dabar žiūrėkite, jis sukietėja, iš sidabro į auksą.), sekantis – šlaunys iš geležies, ar šlaunys iš vario, ir tada, geležinės kojos ir pėdos, bet kojų pirštai, buvo dešimt kojų pirštų, ir tie pirštai buvo geležis ir molis, ir jis pasakė: „Taip, kad tu matei, jog geležis nesusimaišo su moliu, šios karalystės pasidalindamos nesusimaišys viena su kita, bet jos sumaišys kartu savo sėklas, bandydamos palaužti viena kitos jėgą“. Suprantate?

¹²¹ Taigi, kas įvyko, aukso galva buvo Nebukadnecaras, ką jis išaiškino. Pasakė: „Ateis kitas karalius ir tavo atžvilgiu jis bus žemesnis“, - tai buvo Darijus, Medų Persas, užėmęs pagonių karalystę. Kitas atėjęs, po Medų Persų, buvo kas? Graikai, Aleksandras Didysis ir taip toliau; Graikai užvaldė karalystę. Po to, kas ją perėmė iš Graikų? Romėnai. Ir kas nuo tada visada valdė pagonių pasaulį? Romėnai! Romėnai, taigi tai buvo geležis.

¹²² Tuomet atkreipkite dėmesį, Roma egzistuoja iki pabaigos, nes ji tęsiasi iki kojų pirštų galų. Ir jis pamatė purvą, molį; ir tai yra žmonės, tai iš ko mes esame sudaryti. Ir geležis, Romos jėga, valdė kiekvieną iš tų tautų. Ir Roma turi jėgą kiekvienoje tautoje po dangumi.

¹²³ Yra vienas žmogus pasaulyje, galintis sustabdyti karą arba pradėti karą, be... ištardamas tik vieną žodį. Tai - popiežius. Kas, jeigu jis pasakytu: „Joks katalikas nepaims ginklo“. Tuo viskas išspręsta, broli, sakykite, ką tik norite. Didžiausia krikščioniškojo pasaulio dalis yra katalikai. Suprantate? Gerai. Leiskite jam pasakyti vieną žodį, štai kas tai yra.

¹²⁴ Lygiai taip, kaip jie pasakė štai čia: „Kas...“ Mes įsigilinsime į tai vėliau. „Kas gali kariauti su žvėrimi? Kas gali kalbėti kaip jis? Kas gali tai padaryti? Tuomet padarykime žvėriui atvaizdą“. Tai yra bažnyčių sąjunga: „padarykime atvaizdą, panašų į jį“. Suprantate? Sujungia denominacijas kartu, ką jie jau yra padarę. O, mes tiesiog esame pabaigoje. Tik tiek telikę, draugai. Mes esame čia, pabaigoje. Suprantate? „Padarykime atvaizdą žvėriui“, - kažką kaip jis. Atvaizdas yra tai, kas atrodo kaip kažkas. Suprantate? Taigi, mes esame pabaigos laike.

¹²⁵ Dabar, atkreipkite dėmesį čia, į šio laikotarpio pabaigą. Taigi, Danielius 2-ame skyriuje, 34-oje ir 35-oje eilutėje—eilutėje, jis labai atidžiai stebėjo šį atvaizdą. Ir jis stebėjo jį tol, kol Akmuo buvo iškirstas iš kalno, ne rankomis, ir Jis nusirito žemyn, smogė atvaizdui į kojas ir sudaužė tai. Taigi, dabar, Jis nesmogė jam į galvą. Jis smogė į kojas; tai buvo pabaigos laikas, tie dešimt kojų pirštų.

¹²⁶ Ar jūs atkreipėte dėmesį, kaip tiksliai čia prieš ponui Eizenhaueriui išeinant, paskutinis protestantas iš...iš Amerikos, prezidentas, kuris, aš abejoju ar dar kada nors bus kitas. Bet—bet kai...tik parodyti tai, kad tiesiog žmonės

atsibustų. Kai jis susitiko, ten buvo . . . Paskutinis susitikimas, kur (jie) jis susitiko su Rusija, ten buvo atstovaujamos penkios Rytų komunistinės šalys, penkios Vakarų šalys. Ponas Chruščiovas buvo rytinių šalių galva. Ponas Eizenhaueris buvo vakarinių šalių galva. Ir Chruščiovas, kaip aš suprantu ir man buvo pasakyta, kad Rusų kalboje „*Chruščiovas*“ reiškia „molis“, Ir „*Eizenhaueris*“ angliškai reiškia „geležis“. Štai jūsų geležis ir molis - nesusimaišys. Ir jis nusiavė savo batą ir trenkė juo per tribūną, ir visa kita. Tai nesusimaišys.

¹²⁷ Bet tai buvo tų imperijų dienomis, kad Uola, Akmuo, kuris buvo iškirstas iš kalno ne rankomis, smogė atvaizdui į kojas. Taigi, „iškirstas iš kalno“. Tai privalėjo būti akmeninis kalnas. Jis buvo iškirstas iš akmeninio kalno. Dabar, ar jūs pastebėjote?

¹²⁸ Taigi, broliai tarnautojai, broliai, ir seserys, visame pasaulyje. Mano supratimu, pirmoji Biblija, kuri buvo parašyta, Dievas užrašė ją padangėje, kadangi jie privalo pažiūrėti aukštyn ir pamatyti, kad ten yra Dievas Danguje, kad Dievas yra virš jų. Ir jeigu jūs pastebėsite zodiakas . . . Taigi, nė vienas iš jūsų, žmonės, neikite . . . Jūs pasilikite su šia Biblija čia. Suprantate? Bet, zodiakas, jis prasideda pirmuoju ženklu zodiake, kaip aš suprantu, kuris yra mergelė; paskutinis zodiako ženklas yra Liūtas. Tai pirmasis Kristaus Atėjimas per mergelę; antrasis Atėjimas - tai Liūtas iš Judo giminės. Suprantate? Po to mes turime vėžio laikotarpį, ir taip toliau zodiake.

¹²⁹ Taigi, mes sužinome, kad buvo užrašyta dar viena, ar patalpinta dar viena, ir tai buvo piramidės. Ar jūs atkreipėte dėmesį, piramidėse, kaip ji plačiai prasideda apačioje, kaip kalnas, sudaryta iš vientisų akmenų, kilo aukštyn iki pat viršūnės? Bet viršūnė ant piramidės niekada nebuvo uždėta, ant didžiosios piramidės ten Egipte. Paimkite savo . . . Jei savo kišenėje turite dolerio kupiūrą, išsitraukite dolerio kupiūrą ir pažiūrėkite į ją. Ir čia jūs rasite Amerikos antspaudą ant vienos pusės, ir kitos pusės apačioje - piramidę. Ir virš piramidės, užbaigiamasis akmuo, bet tai yra didinga didžioji akis. Ir ji pavadinta, šios piramidės apačioje, „Didysis antspaudas“. Kodėl didysis antspaudas nėra Amerikos erelis? Tai yra Dievo antspaudas. Prisimenate, mes anksčiau dainavome nedidukę dainą:

Visą kelią į sielos tikrąją buveinę,
Yra Akis, stebinti tave;
Kiekvieną žingsnį, kurį žengi, ši didi Akis
nemiega,
Yra Akis, stebinti tave.

Teisingai. Prisimenate, kai mes turėdavome nedidelį–nedidelį jubiliejų? Mes sakydavome:

Jeigu tu vogi ir sukčiauji, ir meluoji, ir
bažnyčioje tu liudiji,
Yra Akis, stebinti tave.

¹³⁰ Dabar, didis antspaudas. Taigi, mes žinome, ir aš to nesuprantu, piramidės išmatavimo. Bet aš tiesiog sakiau jums žmonėms, paskutiniame, kai kurių šių mokymų eigoje, kad jūs pamatytumėte, jog viskas eina išvien.

¹³¹ Taigi, piramidė pradėjo simbolizuoti Bažnyčią, plačiai apačioje. Ir jai kylant arčiau viršaus, ji pradeda panašėti į piltuvo formą.

¹³² Dabar mes sužinome, kad ji pasiekia pačią viršūnę, bet jie niekada jos neužbaigė. Kodėl? Kodėl? Man įdomu, kodėl! Kadangi Biblijoje pasakyta, kad Pagrindinis Akmuo buvo atmestas. Jie atmetė.

¹³³ Dabar žiūrėkite, bažnyčios laikotarpis... Dabar įdėmiai klausykite. Nepraleiskite šito. Bažnyčios laikotarpis prasidėjo nuo reformacijos pradžios, Liuteris, dar tais laikais ten, kur buvo padėti pamatiniai akmenys, kas buvo apaštalių mokymas. Tuomet mes sužinome, laikams besitęsiant iš vieno laikotarpio į kitą, Bažnyčia perėjo į mažumą, visada, kol ji perėjo per... Liuteris pamokslavo išteisinimą. Tada, vien už tai, kas išpažino esąs krikščionis, jie nuteisdavo mirti, kankinių mirties dienomis, kankiniai.

¹³⁴ Taigi, mes sužinome, Veslio dienomis, jūs būtumėte šventasis velenėlis, jeigu jūs tuomet būtumėte išpažinęs Kristų - tas naujas metodistas. Žmonės išeidavo štai čia, kai Veslis čia atvyko ir Asburis, jie turėjo čia susirinkimus Amerikoje, skaitant jų istoriją, kur jie turėjo juos mokyklų pastatuose; jų bažnyčios jų nepriimdavo. Ir galiausiai jie pasiekė tokią vietą, kol Šventoji Dvasia nužengdavo ant jų, ir jie krisdavo ant grindų, ir jie apipildavo juos vandeniu, vėdindavo juos vėduoklėmis, galvodavo, kad jie apalpo. Ir aš tiesiog pats esu buvęs jų susirinkimuose, per savo penkiasdešimt metų. Ir aš mačiau, kaip jie štai šitaip krisdavo Šventosios Dvasios jėgoje, ir jie šliūkštelėdavo vandeniu jiems į veidą, ir visa kita, senieji laisvieji metodistai, prieš daugelį metų. Tai buvo persekiojimas.

¹³⁵ Taigi, po to, kai praėjo tas laikotarpis, Veslio laikotarpis, atėjo Sekminių laikotarpis su Šventosios Dvasios krikštu. Suprantate, jūs formuojatės, visą laiką. Taigi, prisiminkite, to Užbaigiamąjo Akmens ant jos dar nebuvo. Kodėl? Jie suformavo bažnyčią būtent taip, ar piramidę pagal formą, kad atitiktų Užbaigiamąjį Akmenį, bet Užbaigiamasis Akmuo niekada nepasirodė. O, jūs suprantate, prie ko aš priėjau, ar ne!

¹³⁶ Taigi, tarnavimas nuo Liuterio iki Sekminių pabaigos toje nedidelėje mažumoje štai čia, viršuje... Štai kodėl Šviesa beveik užgęsta, šiame laikotarpyje, čia kalendoriuje, diagramoje. Tai sekmininkų laikotarpis, sekmininkų; ne—ne sekmininkų

denominacijos, kadangi jie pasielgė lygiai taip pat, kaip Laodikėja. Jie yra laodikiečiai. Jie pasielgė kaip nikolaitai - organizavosi.

Bet tikroji Bažnyčia, visame pasaulyje, taip susiformavo, kad Jos tarpe pasirodė tarnavimas, lygiai toks pat kaip Jėzaus Kristaus tarnavimas. Dabar, ką jie turi? Jie tai turi tokioje būklėje. Taigi, kas bus po to? Šis atmestas piramidės Akmuo, iškirstas iš kalno, kaip? Ne rankomis. Dievas Jį atsiuntė. Ar suprantate tai? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Atmestasis, atmestas Akmuo, yra Šito galva; yra galva, kertinis akmuo. Ir būtent Tas, kurį jie atmetė per pagonių laikotarpį, yra Kristus. Ir Kristus nebuvo iškirstas ir čia pastatytas kaip vietininkas, arba Dievo Sūnus, ar kažkoks didis, aukštą postą bažnyčioje turintis žmogus. Jis yra Šventoji Dvasia. Ir piramidės viršūnė bus ateinantis Kristus. Ar jūs suprantate tai? [„Amen“.]

¹³⁷ Taigi, kadangi jie yra tokios formos, (Matote, iš kur aš čia gavau šią formą čia kaip piramidę, šventųjų pakilimas?) sudaro žygį į Šlovę. Ar dabar jūs tai suprantate? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Kristus, Užbaigiamasis Akmuo, atmestas Akmuo, visa matanti Akis, ateinantis tiksliai taip, kaip pasakyta Biblijoje. Ir Danielius pasakė, kad jis stebėjo šį pagonių laikotarpį, kol Akmuo atsiskyrė nuo kalno, kuris nebuvo iškirstas rankomis. Jie niekada nebuvo uždėję kertinio akmens ant tos piramidės. Jis nebuvo iškirstas žmogaus rankomis. Tai Dievo ranka, kuri iškirto Akmenį. Ar jūs suprantate tai? [„Amen“.] Ir ką Jis padarė? Jis pataikė atvaizdui tiesiai į kojas ir sudaužė jį į gabalėlius, sutrynė į miltelius. Aleliuja! Kas įvyko tuo metu, kai atėjo tas Akmuo? Bažnyčia pakilo į Šlovę, Paėmime, kadangi tai užbaigė pagonių laikotarpį. Dievas jį užbaigė, atėjus tam Akmeniui.

¹³⁸ Čia anksčiau buvo tokie žmonės, kurie ateidavo į bažnyčią, nedidukas vyras ir jo žmona. Jie paimdavo Bibliją ir pasidėdavo Ją kažkur; ir jie eidavo kartu, dainuodami:

O, aš ieškau to Akmens, kuris ritosi Babilone,
Ritosi Babilone. . . (Ėjo aplink, ieškodami Jo,
suprantate.)
Ieškau to Akmens, kuris ateina, risdamasis į
Babiloną.

¹³⁹ Štai Jis! Kristus yra tas Akmuo. Jis nebuvo gimęs iš žmogaus. Jis buvo gimęs iš Dievo. Jis ateina dėl Bažnyčios, kuri atgimė iš naujo per Dievo Dvasią, kadangi to Užbaigiamojo Akmens jėga veikia visoje Bažnyčioje, kaip magnetas.

¹⁴⁰ Aš prisimenu kai buvau čia, stebėjau tuo metu tą gamyklą, kur jie formavo visus tuos dalykus. Ir visas tas metalo laužas gulėjo ten, ir jie iššlavė viską. Tas didelis akmuo priartėjo ir pakėlė tai, tas didelis magneto akmuo, ir pakėlė visa tai į viršų, nes jie buvo prisimagnetinę prie jo.

Mes turime būti prisimagnetinę prie to Užbaigiamojo Akmens. Tas Užbaigiamasis Akmuo yra Šventoji Dvasia, Kristus. Ir kiekvienas iš mūsų turi tą Šventosios Dvasios imagnetinimą. Kai tas Akmuo smogs tam atvaizdui, Bažnyčia bėgs prie Jo, atgal į Slovę. Ji bus paimta aukštyn, per šventųjų Paėmimą, kai Jį išeis tą dieną.

¹⁴¹ Dabar, pažvelkite čia. Mes sužinome, kad žydai dabar sugrįžta atgal, maždaug per keturiasdešimt metų, maždaug tiek laiko truko jų išvarymas prieš šventyklos sugriovimą. Jiems prirėkė maždaug keturiasdešimties metų sugrįžti, kol jie duos nurodymus atstatyti kitą šventyklą. Suprantate, mes esame pačioje kelio pabaigoje. Na, jei pagonys . . .

¹⁴² Taigi, paimkime . . . Mes matome Bažnyčią, Akmens atėjimą. Paimkime paskutinį laikotarpį. Mes peržvelgėme. Mes dabar matome. Aš manau, kad apie tai turiu čia užrašų. Pažiūrėkime, tiesiog minutėlei. „Ir kunigaikštis, kuris turi ateiti, kuris yra antikristas, sudarys sandorą su žydais“. Ir Danieliaus 7 . . . ar—ar 9:27. „Ir savaitės viduryje, trys su puse metų, žvėris sudarys savo sandorą . . .“ Aš—aš norėsiu priėti prie jos, šiek tiek vėliau, prie tos sandoros. Mes norime išeiti . . . Aš noriu pradėti dabar štai čia.

¹⁴³ Kiekvienas iš šių pagonių laikotarpių yra neklystamai patvirtintas jų pasiuntiniu, žinia ir tuo, kas turės įvykti.

Šis laikotarpis *čia* buvo šlovingas laikotarpis.

Kitame laikotarpyje pasakyta, kad ten bus mokymas, pavadintas, ar kažkas įeis, kas vadinama „Nikolaitų posakiais“.

Po to tai pereis į mokymą.

Tuomet pereis, santuoka . . . į Nikolaitų bažnyčią, ir šventųjų persekiojimą. Viskas būtent taip ir įvyko.

Mes prieiname prie kito, pasirodo tik truputis Šviesos. „Tu turi šiek tiek jėgos ir tu turi vardą, kuriuo gyveni, bet esi miręs. Sustiprink tai, ką jau turi, kad Aš neateičiau ir nepašalinčiau žvakidės“.

¹⁴⁴ Po to ateina Veslis, savo laikotarpyje. Mes tiksliai matėme, koks . . . Veslio laikotarpis, kaip jis vadinosi? Filadelfijos. Didingiausias meilės—meilės laikotarpis, kokį kada nors esame turėję, Filadelfijos laikotarpis, buvo kaip tik Džono Veslio laiku.

Kai jis išėjo, atėjo Sekmininkų, ir jis buvo drungnas.

Tuomet mes sugrįžtame ir sužinome, kokia Žinia ateis sekmininkams, pabaigoje.

Atminkite, kiekvienas ateidavo laikotarpio pabaigoje. Šventas Paulius atėjo pabaigoje. Likusieji iš jų ateina pabaigoje, Šventas Irenėjus ir visi likusieji iš jų. Vienas laikotarpis persikeldavo į kitą, perdengdavo, ir jis tai paimdavo ir eidavo toliau į kitą periodą su tuo. Suprantate?

¹⁴⁵ Taigi, mes sužinome, šiame laikotarpyje, yra žvaigždė, kaip mes turime tai čia. Mes turime žvaigždę, pasiuntinį. Mes turime asmenį, Žinia, kuri paskelbta laikotarpiui; žmonės, kurie Ją atmes; žmonės, kurie Ją priims. Ir šio laikotarpio pasiuntinys turėjo ateiti Elijo jėgoje. Teisingai. Ir jis turėjo „Atstatyti vaikų Tikėjimą atgal į tėvus, atvesti sekmininkų likutį, kuris buvo paliktas, į tikrą apaštalinį Tikėjimą“.

¹⁴⁶ Taigi, tikras apaštalinis Tikėjimas, jeigu jūs Tai perskaitysite Darbų Knygoje, jūs atrasite, kad ten niekada nebuvo nei karto, kad žmogus kada nors būtų pakrikštytas „vardan, Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios““. Nė vienas iš jų niekada nebuvo apšlakstytas. Ten niekada nebuvo nė vieno iš tų dalykų, kuriuos mes turime šiandien, vadinamų Sekminėmis, to kas būtų buvę anuomet. Jie turėjo tikrus pasireiškimus ir Dievo Dvasią jų tarpe, kuri buvo neklystantis Dievo Sūnus dirbantis su jais.

Šis asmuo, kuris turėjo pasirodyti, tiksliau, ši Žinia, kuri turėjo ateiti, turėjo būti kaip Elijas. Elijas turėjo ateiti tris kartus.

Taigi, jūs sakote, kad: „Jonas Krikštytojas buvo tas žmogus“. Jeigu jūs atkreipsite dėmesį, Jėzus pasakė, kad tai buvo Jonas Krikštytojas, buvo Malachijo 3 pasiuntinys, ne Malachijo 4. „Štai aš siųsiu Savo pasiuntinį priešais Save“. Aš manau, Mato 11:6, būtent ten jūs tai rasite, Mato 11-ame skyriuje.

¹⁴⁷ Taigi, bet šiomis paskutinėmis dienomis, tarp žmonių turi ateiti Elijo Dvasia, ir jis turi padaryti tą patį, ką jie darė anuomet. Jo prigimtis bus tokia pati, Bažnyčios prigimtis. Asmens prigimtis bus lygiai tokia pati. Ir ta skelbiama Žinia stengsis. . . Jis bus žmonių nekenčiamas. Jis neapkęs moterų, užsispyrusių, bet kuriuo atveju, blogųjų. Jam patiks tyrlaukiai; nepastovios nuotaikos, visada prislėgtas žmogus, koks buvo Elijas, ir koks buvo Jonas. Ir mes matėme, kaip visa tai išsipildė. Jeigu mes turėjome Žinia, mes matome atmestą Kristų. Jūs turite priklaustyti vienai iš šių organizacijų arba jūs negalite į jas patekti. Taigi, Jis, Jis yra išvartytas lauk. Suprantate? Kristus negali veikti jų tarpe.

- Kas jūs esate?
- Krikščionis.
- Kokiai denominacijai jūs priklausote?
- Nepriklausau jokiai.
- Mes negalime pasinaudoti jumis.

¹⁴⁸ Suprantate, Jis yra atmestas. Teisingai! Suprantate, atmestas! Taip ir Elijas buvo atmestas, taip ir Jonas buvo atmestas. Bet, kas, ar tai sužeidė juos? Ar tai pakenkė jų žiniai? Jie pasakė: „O, jūs, kietasprandžiai“. Jie išliejo tai ant jų. Jie nebandė savęs suvaržyti. Jie ėjo tiesiai į priekį. Ir Dievo Žinia eis tiesiai į priekį, nepaisant to, ką kas nors pasakys, suprantate,

iki pabaigos, ir kai . . . tai, kas paskirta bus išlieta. Ir mes esame pabaigoje.

¹⁴⁹ Taigi, mes dabar atrandame save keturiasdešimtyje sugrįžimo metų, nuo Pirmojo Pasaulinio karo, ir žydai yra sugrįžę į savo šalį. Dievas niekada neturėjo reikalo su Izraeliu, kol jis nebuvo savo žemėje.

¹⁵⁰ Taigi, jūs prisimenatę sugrįžtančius žydus, tie žydai iš kitų šalių, ir žurnalas „*Žvilgsnis*“ apie tai parašė straipsnį. Aš perskaičiau ištrauką iš vieno laikraščio, kažkokio religinio žurnalo, kad, kai jie . . . Tie lėktuvai nusileido ten surinkti tų žydų Irane. Ir aš nežinau, kur jie visi buvo, tiesiog išbarstyti.

Taigi, jie yra tikrieji žydai, tie, kurie niekada neturėjo galimybes. Taigi, broli, štai jūsų šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai. Kai mes prieisime prie Apreiškimo 11, jūs juos pamatysite. Jis pasakė: „Ten yra dvylika giminių (iš Gado), dvylika giminių (iš Ašero), dvylika giminių (iš Rubeno), dvylika giminių . . .“ Ir kur jie visi stovėjo? Ant Sinajaus kalno. Žydai, grįžę į tėvynę, jie buvo ten. Jie buvo tie, kurie nebuvo šioje „Vol Stryto“ sukčių grupėje. Ne, pone. Tai buvo tikrieji žydai.

¹⁵¹ Ir kai šis senas rabinas stovėjo ten ir matė, kaip nusileidžia šis lėktuvas, tie žydai. Jūs tai skaitėte žurnale. Jie vis dar ardavo su mediniais plūgais. Ir kai jie pamatė, kaip tas daiktas ten nusileido, jie nepradėjo šiaip sau vaikščioti. Tas senas rabinas atsistojo ten ir tarė: „Prisiminkite, ką pasakė mūsų pranašas: „Kai mes grįšime į savo tėvynę, mus parneš ant erelio sparnų““.

Tautos skykla, Izraelis bunda,
ženklai, kuriuos išpranašavo pranašai.

Mes netgi ruošiamės pasiekti tą jų septintąją savaitę.

¹⁵² Manau, aš pats, stovėjau ten, kai brolis Pethrus nusiuntė tuos mažus Testamentus, ir jie perskaitė juos. Jie pasakė: „Na, jei šis yra Mesijas, leiskite–leiskite mums pamatyti, kaip Jis parodys pranašo ženklą; jeigu Jis nėra miręs, Jis yra gyvas“. Jie pasakė: „Jis vėl prisikėlė; Jis gyvena Savo Bažnyčioje; leiskite mums pamatyti kaip Jis parodo Pranašo ženklą, ir mes Juo patikėsime“. Žydai visada tiki . . . Jie žino, kad Mesijas turėjo būti Pranašas.

¹⁵³ Ir kai aš atsistočiau ten pas brolių Arganbright tą dieną, toje vietoje, ir tie žydai stovėjo ten, pasakė: „Tiesiog atvykite pas mus, mūsų tautą“.

¹⁵⁴ Aš atsakiau: „Žinoma, aš su mielu noru atvyksiu“. Tiesiog priėmiau sprendimą, per greitai.

¹⁵⁵ Ir aš nuvykau į Kairą, Egipte. Tą vakarą, kai aš pamačiau tą nusileidžiantį lėktuvą Kaire, tai priminė man. Taigi, kai mes ten nuvykome, ir aš turėjau savo bilieta vykimui į Izraelį, jie turėjo mane pasitikti. Aš pasakiau: „Eikite, surinkite kelis tūkstančius vadovų. Išveskite juos kur nors, ir mes išsiaiškinsime, ar Jis vis dar yra Pranašas ar ne. Amen. Na, pažiūrėkime, ką Jis padarys“.

O, tai buvo tiesiog jų rankose. Tai ko jie norėjo. Jeigu jie galėtų tai pamatyti, jie tuo patikėtų.

¹⁵⁶ Taigi ką aš padariau? Nusileidau ten Kaire ir ketinau vykti ten. Jau turėjau savo bilietą; liko apie dvidešimt minučių iki pakvietimo. Kažkas pasakė: „Ne dabar. Pagonių nedorybių taurė dar nėra pilna. Amoritai dar neišsipildė. Laikykis nuo ten atokiau!“ Aš pagalvoju, kad galbūt aš pats tai išivaizdavau, ir aš išėjau laukan už angaro ir meldžiausi. Pasakė: „Dabar laikykis nuo ten atokiau“. Tada aš pasiėmiau savo bilietą ir nuvykau kitur. Aš nenuvykau, nes valanda dar neatėjo.

¹⁵⁷ Taigi, kokių laikų Dievas ketina leisti tiems žydams, kad vėl turėtų reikalą su jais, aš negaliu jums pasakyti. Aš nežinau. Niekas šito nežino. Bet, paklauskite, jeigu Izraelis jau yra savo tėvynėje, viskas paruošta. Visi akmenys yra surinkti, ir drėkinimas, vandenys, ir viskas, ką Dievas pažadėjo. Jie surado šulinius ir kita, ir dideles atviras sroves, tai pati gražiausia vieta, kurią kada nors esate matę. Jie turi ten pastatytą miestą. Jie turi drėkinimą. Jie turi pačią geriausią žemę pasaulyje. Ir mes sužinojome, kad pačioje Negyvojoje jūroje yra tiek daug mineralų, pakankamai, kad nupirkti visą pasaulį. Suprantate?

¹⁵⁸ Viskas atiteko tiesiai į jų rankas. Kaip jie tai padarė? Nes Hitlerio širdis buvo sukietinta, Musolinio širdis buvo sukietinta, tiesiog kaip faraono širdis buvo sukietinta, ir suvarė juos atgal į tą šalį. Ir keturiasdešimt metų jie keliavo atgal į tą šalį. Taigi, jie ten sėdi, laukdami.

¹⁵⁹ Pagonių Bažnyčia yra Laodikėjoje, Laodikėjos laikotarpio pabaigoje. Jeigu . . . Žydai yra savo tėvynėje, jau ten. O pagonių atsimetimas jau įvykęs. Ir mes turime tokį prezidentą, kokią turime. Mes turime tautą, tokią suskilusią, kokią turime. Mes turime angaruose kabančias atominės bombas. Mes turime bažnyčią, kuri yra drungna. Mes turime Bažnyčią, žmones, kurie susibūrė kartu. Mes turime tarnavimą, kuris atitinka Jėzaus Kristaus tarnystės pavyzdį, kad pastebėti Akmenį, kai Jis ateis. Kas dar turi įvykti? Tai gali įvykti bet kurią minutę. Daugiau nėra nieko kito likę. Mes esame laiko pabaigoje. O, šlovė! Aš nežinau ar aš sugebėsiu išigilinti į tą jubiliejų, ar ne, bet aš tik noriu—noriu, bet kuriuo atveju, perduoti dalį to.

¹⁶⁰ Paklauskite, ar jūs . . .? Kiek iš jūsų dabar galite suprasti? Ar jūs matote, kur Raštas įrodo, kad septyniasdešimt savaičių buvo keturiasdešimt devyni metai? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Ar jūs matote, kur šešiasdešimt dvi savaitės buvo keturi šimtai trisdešimt ketveri metai? Jūs matote, kur šešiasdešimt devynios savaitės tada buvo—buvo—buvo . . .? Kas tai buvo? Aštuoni šimtai ir . . . keturi šimtai ir—ir aštuoniasdešimt treji metai. Keturi šimtai aštuoniasdešimt treji metai iki šio laiko. Jūs matote, kur Kunigaikštis buvo nužudytas?

Suprantate, jums prirėkė keturiasdešimt metų, tiems žydams, galiausiai sugrįžti į vietą, apie kurią Dievas pasakė.

¹⁶¹ Pažiūrėkite štai čia, kur pagonių laikotarpis praėjo viską, ką mes sakėme, kad jis padarys; kur, ne *mes* pasakėme, kad jis padarys; kas Biblijoje pasakyta, kad jis padarys. Kas Biblijoje pasakyta, kad jis padarys, atėjo iki pat šio paskutinio laikotarpio; ir per keturiasdešimt metų tie žydai sugrįžo į štai čia, ruošiasi, kad Dievas padarytų tiksliai tai, ką Jis padarė čia. Jie išėjo tuo keliu, ir jie ateina tuo keliu. Ir Izraelis sugrįžo į savo tėvynę.

¹⁶² Taigi, kada Dievas ketina pradėti jų paskutinę savaitę? Kada? Tai gali būti šiandien. Tai gali būti prieš saulei nusileidžiant šį vakarą. Dievas tai paskelbs. Kada tai bus, aš nežinau. Aš norėčiau žinoti. Bet aš dabar čia kažką pasakysiu, už kelių minučių, ir aš nežinau, ar jūs tuo patikėsite, ar ne. Bet aš—aš—aš vis tiek turiu tai pasakyti, aš tikiu.

¹⁶³ Mes esame tėvynėje. Žydai yra tėvynėje. Mes esame laikotarpio pabaigoje, pasirošę Paėmimui. Paėmimas ateina, Bažnyčia pakyla, mes pagaunami susitikti su Juo ore. Mes visi tai žinome. Akmuo, kuris buvo iškirstas iš kalno yra pasirošęs ateiti bet kuriuo laiku. Ir kai Jis ateis, ką Jis darys? Jis užbaigia pagonių laikotarpį. Viskas baigta, ir Dievas visiškai nebeturi su jais reikalų. „Nešvarusis toliau tebūna nešvarus; šventas toliau tebūna šventas“. Suprantate? Ką Jis tuomet daro? Jis paima savo Bažnyčią, pripildytą Šventąja Dvasia.

¹⁶⁴ Kas yra „nešvarus“? Tai yra mieganti mergelė ir tie, kurie ateina teismui, štai *čia*. Mes tai pažymėsime kitame plane, kai pratęsime šį toliau, kur ji ateina prie Baltojo Sosto Teismo ir turi būti teisiama atpirktųjų. Paulius mums sakė, kad nesiimtume teismo, kadangi šventieji teis žemę. Teisingai. Mes esame laiko pabaigoje, *čia*, dabar. Gerai.

¹⁶⁵ Ir šios savaitės viduryje. . . Taigi, čia yra septyniasdešimt. Taigi, jei tai tiksliai buvo septyneri metai, kiekviena iš savaitių, ir mes jau turėjome šešiasdešimt devynias savaites, tuomet mes turime pagonių laikotarpį, ir mes žinome, kad esame pagonių laikotarpio pabaigoje, tada yra likusi dar viena savaitė žydams. Ar tai tiesa? Ir tai yra lygiai septyni metai. Jeigu *tai* buvo septyni metai, *tai* yra septyni metai, kadangi Jis pasakė: „Yra septyniasdešimt savaitių skirtų tavo tautai“. Taigi mes žinome, kad turime septynis metus žydams. Ar tai tiesa? Dabar pažvelkite į tai. Jeigu yra klausimas, aš noriu jį žinoti. Suprantate?

¹⁶⁶ Taigi, ir savaitės viduryje, šios žydų savaitės viduryje; suprantate, tai yra trys su puse metų—metų; antikristas, kunigaikštis, kunigaikštis, kuris turi ateiti. Ir atminkite, jis ateina iš Romos, kunigaikštis, kuris turi ateiti. Kas jis yra?

Popiežius. Kunigaikštis tarp žmonių, kuris turi ateiti, iškils faraonas, kuris nepažįsta Juozapo.

¹⁶⁷ Taigi, jūs, protestantai, sakote: „Na, dabar, štai kas tai yra“. Bet tiesiog minutėlę. Mes sužinome, kad protestantai turi organizaciją, sudaro bažnyčių konfederaciją, atvaizdą žvėriui ir eina tiesiogiai su jais išvien.

¹⁶⁸ Ir mes čia sužinome, kad žydai yra pakviesti į šią konfederaciją, (taip, pone), ir jie sutinka. Ir Biblijoje pasakyta, kad jie tai padarė. Ir jis sudaro su jais sandorą.

Septyniasdešimtosios savaitės viduryje jis nutraukia, antikristas sulaužo savo sandorą su žydais: „tavo tauta“. Kodėl?

Ir mes skaitome Apreiškimo 11-a, kad: „Aš siųsiu. . .“ Tai 11. Dabar jūs artėjate prie 19. Kad Jis pasiųs du Savo pranašus, ir jie tuo metu pranašaus, ir tuomet jie supyks ant tų pranašų ir iš tikrųjų nužudys juos. Ar tai tiesa? Ir jų negyvi kūnai gulės dvasinėje gatvėje vadinamoje Sodoma ir Gomora, kur buvo nukryžiuotas mūsų Viešpats, Jeruzalėje. Ar taip? Ir jie gulėjo ten tris dienas ir naktis. Ir po trijų dienų ir naktų gyvybės dvasia įeis į juos, ir jie bus prikelti ir išeis į Šlovę. Ir dešimta to miesto dalis tuo metu puolė. Ar tai tiesa? Suprantate? Kas tai? Šių paskutinių septyniasdešimtų metų viduryje.

¹⁶⁹ Kai Bažnyčia pakils; tada konfederacija, mieganti mergelė, metodistai, baptistai, presbiterionai ir drungnieji sekmininkai, visi jie kartu buvo konfederacijoje. Kurioje, jie jau dabar turi savo didžiąją santvarką. Ir kai jie tai daro, jie sudarys sandorą. Ir, na, dabar šis naujas popiežius, kurį dabar turime, nori juos visus suburti. Nejaugi jūs nematote kaip visa tai susirenka? Ketina pasakyti kalbą apie tai ir juos visus surinkti - pirmą kartą per šimtus ir šimtus, ir šimtus metų; per tūkstantį metų ar du, kai tai buvo padaryta. Bet dabar jis ketina juos visus suburti, kartu, ir sudaryti konfederaciją, ir ten žydai tai priims. O, tai bent! Šlovė! Aleliuja! Garbė mūsų Dievui, Kuris gyvena per amžių amžius! Štai taip! Taigi, broli, tai taip paprasta, taip paprasta, kaip kad mažas vaikas galėtų tai suprasti. Konfederacija surenka žydus ir protestantus, ir katalikus kartu.

Ir, atmintkite, ką šie du pranašai padarys, kai jie ateis?

¹⁷⁰ Šis žvėris, šis kunigaikštis, kuris išsklaidys šventųjų žmonių jėgą, ką jis padarys? Jis sulaužys savo sandorą su jais. Po trejų su puse metų, jis išvarys juos. Taigi, žmonės galvoja, kad tai komunizmas. Taip yra tik todėl, nes jūs. . . Dievo Dvasia dar neturėjo su jumis reikalo. Tai ne komunizmas; tai religija. Biblijoje pasakyta: „Tai bus taip arti, kol tai apgautų pačius Išrinktuosius, jei būtų įmanoma“. Jėzus taip sakė. Suprantate, mes esame paskutiniai.

¹⁷¹ Taigi, šie du pranašai, ką jie padarys? Tai Mozė ir Elijas, kurie pasirodys veiksmo scenoje. Jie pasakys tiems žydams apie jų klaidą. Ir iš to žydu būrio, kuris dabar ten yra, bus šimtas

keturiasdešimt keturi tūkstančiai, Dievas pašauks per šiuos pranašus. Kas tai? Elijo Dvasia iš šios pagonių Bažnyčios, tiesiog tęs toliau, pereis į tą Žydų bažnyčią, eis tiesiai į vidų ir pašauks; Mozė su juo. Aleliuja! Ar jūs suprantate tai? Ir jis pamokslaus tą pačią Sekminių Žinią, tiems žydams, kurie atmetė Mesiją. Amen! Ar jūs suprantate tai? Tai bus ta pati Sekminių Žinia, kurią tie žydai pamokslaus būtent jiems. Ir jie taip nekės tų žydų, kad jie juos nužudys. Ir jie buvo nekenčiami visų tautų.

Ir savaitės viduryje, nes jie pakėlė didžius, galingus šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius. . . Jie turėjo Šventąją Dvasią. Ir, broli, jūs kalbate apie stebuklų darymą, jie darė juos. Jie sustabdė dangus, ir jų pranašystės dienomis nelijo; išliko žemė epidemijomis, taip dažnai, kiek jie norėjo. Jie užtraukė epidemijas ir visa kita. Jie kaip reikiant apsunks tiems katalikams gyvenimą. Bet galiausiai, jie bus nužudyti. Mūsų Dievas yra bausis Dievas, kai Jis užsirūstina. Bet atminti, tai pasibaigia septyniasdešimtoje savaitėje, ir Bažnyčia yra Šlovėje, amen, Vestuvių Vakariene tęsiasi. Taip!

¹⁷² Taigi, atkreipkite dėmesį. Štai kur mes matome Ją sugrižtančią į Tūkstantmečio Šventyklą štai čia, žydų laikotarpio pabaigoje, „pateptoji“. Štai Jis pasirodo įdomas ant balto žirgo; tie, kurie sekė paskui Jį, ant baltų žirgų. *Žirgas* - „jėga“. Apsirengę baltai; kraujas, ar, rūbais pamirkytais kraujyje; ant Jo užrašyta: „Dievo Žodis“. Jis ateina kaip galingas Užkariautojas, taip, pone, kad įkurtų Tūkstantmetį, įžengtų į Šventyklą. Šlovė! Ten Jis susitinka su tais šimtu keturiasdešimt keturiais tūkstančiais, taigi, po tos septyniasdešimtos savaitės čia.

¹⁷³ Septyniasdešimtoji savaitė, tai i tęsiasi šios septyniasdešimtos savaitės metu. Ir trijų, jų viduryje, jis tai nutraukia, nes jis nužudo tuos du sekmininkų pranašus, taip, pone, kurie išrinka žemę.

Ir, žmogau, Jis prakeikia tą bažnyčią ir Jis sudegina ją ugnimi. Ir, na, ji. . . Mes sužinome, kad ten, stovėję jūreiviai, pasakė: „Deja, deja, tas didysis nemirtingas Romos miestas, jis priėjo galą per vieną valandą“. Jis buvo susprogdintas į šipulius. Dievas žino, kaip reikia daryti dalykus. Ir vienas iš Angelų pažvelgė, ir tarė: „Na, kiekvieno Kristaus kankinio kraujas buvo rastas joje“, - nes ji apgaudinėjo, išėjo ten ir susiorganizavo, ir darė visus tuos kitus dalykus, ir užteršė bažnyčią, ir įnešė ten tuos dalykus, ir nukankino būtent tuos, kurie bandė išsaugoti Tai, ir bandė juos išvesti.

¹⁷⁴ Šlovė! O, aš—aš nežinau. Aš—aš—aš jaučiu, tarsi keličiau toliau. Suprantate? Argi jūs nesidžiaugiate Sūnaus Šviesa, vaikščiodami Sūnaus Šviesoje! Kur mes esame, broli? Paskutinėje valandoje! Tai gali įvykti bet kuriuo laiku. Mes esame čia!

175 Žinia buvo paskelbta vėlyvajai bažnyčiai, bažnyčiai, kuri atmetė savo Kristų. Žydai yra savo tėvynėje pagal laiko trukmę ir laiko tarpą, keturiasdešimt metų. Naujasis miestas jau pastatytas. Ko jie laukia? Ateinančio Mesijo. Kada tai bus? Aš nežinau. Kai tas Akmuo sutriuškins atvaizdą *čia*, Jos nebebus; tuomet viskas baigta.

176 Dabar, atkreipkite *čia* dėmesį. Savaitės viduryje, tris su puse dienos. . . tiksliau, trejus su puse metų, jis sulaužo sandorą ir priverčia, kad auka ir aukojimas. . . kurį jie jau bus įsteigę.

Kadangi jie iš karto atsigręš ir sakys: „Taigi, pažiūrėkite, jūs visos esate bažnyčios. Jūs galite būti priimtos į šią žvėries atvaizdą. Mes turėsime bendravimą. Mes atsikratysime komunizmo. Mes tiesiog galutinai sunaikinsime komunizmą“. Suprantate? Ir jie gali tai padaryti. Suprantate? Ir jie tai padarys.

177 Bet dabar žiūrėkite. Ir įsteigia, ir įsteigia tai, kasdienis garbinimas ir aukojimas sugrįš į miestą, kai šventykla bus atstatyta. Ir šitas kunigaikštis, kuris turi ateiti šios savaitės viduryje, sulaužys savo sandorą ir nutrauks šį aukojimą. Pasakyta: „Jis išsklaidys, išsklaidys tai“. Ir tai, ką jis padarys, tęsis iki sunaikinimo.

178 Ir atkreipkite dėmesį:

. . . bjaurysčių *pasklidimas*, kuris nusiaubs. . .

„Bjaurysčių *pasklidimas*“. Kas yra *bjaurystės*? „Nešvarumas“. Suprantate? „Kad nusiaubtu“, kas tai yra? „Užbaigtų su tuo“. *To* *pasklidimas*, kad su *tu* būtų pabaigta. Suprantate? Tos Katalikų jėgos *pasklidimas*, kad užkariautų visas miegančias mergeles, žydus ir visus kitus. „Mes visi būsime Katalikai arba būsime niekas“. Jis sulaužys savo sandorą savaitės viduryje.

179 „Bjaurysčių *pasklidimas*“. Jeigu tai buvo *bjaurystė* Jėzaus laiku, kai Roma ten atėjo su savo propaganda, tai ir vėl bus Roma, tai vėl bus *bjaurastis* bažnyčiai.

. . . kad *nusiaubtu*, ir tęsis iki *sunaikinimo*. . .

Ką jis padarys? Jis tai tęs iki *sunaikinimo*, tai pabaiga.

180 Taigi, žydai, katalikybė, protestantizmas (tai yra mieganti mergelė), susivienys kartu bažnyčių sąjungos pavidale. Ir tai bus taip, kaip Jėzus pasakė Mato 24, ir iš Apreiškimo 13:14.

Atsiverskime Apreiškimo 13:14, pažiūrėkime kas. Aš turėjau tai *čia* pasižymėjęs, kad pamatyti kas, 13:14. Gerai, pone.

Ir suklaidino gyvenančius žemėje tais stebuklais, kuriuos jis turėjo galią daryti (suvienydamas šias bažnyčias) akivaizdoje. . . sakydamas. . . žvėries akivaizdoje; sakydamas gyvenantiems žemėje, kad jie

padarytų atvaizdą žvėriui, kuris turėjo mirtiną žaizdą nuo kalavijo, ir gyveno.

¹⁸¹ Taigi, mes žinome be jokio abejonės šešėlio, kas buvo tas žvėris, ta jėga, kuri turėjo tą mirtiną žaizdą, kuri liko gyva. Tai buvo tada, kai pagoniškoji Roma buvo nužudyta ir popiežiškoji Roma užėmė jos vietą; kai pagoniška jėga buvo nužudyta ir popiežiaus jėga užėmė jos vietą.

¹⁸² Taigi, dabar, Apreiškimo 13:14. Jėzus Mato 24 juos dėl to įspėjo. „Atvaizdas žvėriui“.

¹⁸³ Paulius Antrame Tesalonikiečiams 2-ame skyriuje, 3-ioje ir 4-oje eilutėje. Atsiverskime tai, pažiūrėkime ką Paulius čia apie tai sako. Ta didinga Šventoji Dvasia ant šio didžio Viešpaties pranašo, pažiūrėkime, ką jis pasakė apie tai paskutiniojoje dienoje. Antrame Tesalonikiečiams 2-ame skyriuje yra tai, kas yra. Gerai, pone. Ir pradėkime nuo 3-ios eilutės, aš manau, kas taip. Gerai, dabar perskaitykime. Atidžiai klausykite, visi. Kiek iš jūsų tiki, kad Paulius buvo pripildytas Šventąja Dvasia? Amen. Pažvelkite čia.

Tegul niekas neapgauna jūsų kokiū nors būdu; nes ta diena neateis, kol pirma neateis atkritimas, . . .

Jis stengiasi tai išmesti iš jų galvos, kad Jis turi ateiti jau tada. Pasakė: „Pirmiausia turi būti atkritimas nuo Bažnyčios“, suprantate, ateiti šiame Laodikėjos Laikotarpyje.

. . . ir bus apreikštas tas nuodėmės žmogus, . . .

„Nuodėmės žmogus“, netikėjimas Šventąja Dvasia. Netikėjimas bus apreikštas.

. . . pražūties sūnus;

Kaip buvo Judas, bažnyčios išdininkas.

Kuris priešinasi ir aukštinasi viršum viso, kas vadinama Dievu, ar to, kas garbinama; taigi, kad jis kaip Dievas sėdi Dievo šventykloje, . . .

Broliai, ar yra toks asmuo žemėje, neskaitant Vatikano, kuris tai daro? Kur tai yra?

¹⁸⁴ Taigi, atsiverskite čia Apreiškimo 13, ir parodysiu jums, kad šis žmogus sėdi ant miesto. . . mieste, ir miestas pastatytas ant—ant septynių kalvų. Ir žvėries skaičiai yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši, užrašyti Lotynų. . . Romėnų abėcėlėje, šeši šimtai šešiasdešimt šeši, yra *VICARIVS FILII DEI*, o tai reiškia: „Vietoj Dievo Sūnaus“, ant popiežiaus sosto. Ir jo kėdė, turi trigubą karūną. Ir aš esu žiūrėjęs tiesiai į tą karūną, stovėjau per ištiestą ranką, štai taip, ir—ir mačiau išpuoštą popiežiaus karūną pačiame Vatikane, pats, stovėjau ir žiūrėjau į ją, kad būčiau tikras, jog žinau, apie ką kalbu. „Jis iškelia save virš visko, kas vadinama Dievu, visų dievobaimingų vyrų. Jis yra švenčiausias iš jų visų; sėdi Dievo šventykloje, tiesiog rodydamas

save esant Dievu“, atleidžia nuodėmes žemėje ir taip toliau, jūs žinote. Žinoma.

185 Paulius pasakė: „Pirma turi ateiti tas atkritimas, tas pražūtis sūnus turi būti apreikštas“.

Argi neprisimenate, kad, kai aš buvau . . . pas jus, aš kalbėjau jums apie šiuos dalykus?

186 O, aš norėčiau, kad būčiau galėjęs pasėdėti ten ir pasiklaudyti kaip Paulius tai pamokslavo, o jūs? M-hm! Kaip aš norėčiau jo pasiklaudyti! O, tai bent!

187 Taigi, ką jis ketina padaryti? „Atvaizdą žvėriui“. Antras Tesalonikiečiams. Dabar pasiklausykite. Dabar atidžiai klausykite, labai atidžiai. Bažnyčia jau jautė popiežiaus atėjimą. Kas tai? To bažnyčios laikotarpio pabaiga, Pauliaus. Jie matė tas prasidedančias Nikolaitų nesąmones; jie ketino padaryti šventą žmogų, (kokį?) popiežių. Pasaulietiškumas ir aristokratai išlinko į bažnyčią, ir pakeitė šlovinimo tvarką. Paulius, turėdamas Šventąją Dvasią, tai pastebėjo Dvasioje. Ir bažnyčia su savo visuomenės klasėmis ir aukštus postus turinčiais žmonėmis, ir taip toliau, kad jie matė, jog kažkas artėjo. Ir Šventoji Dvasia išpėjo juos apie paskutiniąsias dienas. Ar jūs neprisimenate, kaip Jėzus apie tai kalbėjo? Nikolaitų darbai, kurie galiausiai tapo mokymu, ir tuomet tapo organizacija! Broliai, mes nesame dabar tamsoje. Atminkite, suprantate. Štai mes esame čia.

188 Nikolaitų darbai, prasidėjo organizacija, didingi aukštus postus užimantieji žmonės, ir bažnyčiose ir taip toliau, po to susiformavo į Katalikų bažnyčią. Ir Paulius pasakė, kad dar negalėjo būti pabaigos laikas, negali būti laikas, kol pirma neįvyks atkritimas nuo tikrojo sekmininkiško Tikėjimo. Su sekmininkų Tikėjimu bus pabaigta, ir įsitvirtins žmonės, turintieji aukštus postus. Jie turės žmogų, kuris užims Dievo vietą, sėdės Dievo šventykloje, ir iškels save virš visų tokių žmonių. Ir, tai, suprantate, kas tai yra? „Niko“ - „užkariauti pasauliečius“. Suprantate? „Visa, kas vadinama Dievu; jis sėdės šioje Dievo šventykloje kaip Dievas“. Paulius sakė, kad pirmiausia bus atkritimas, paskutinėmis dienomis. Ir štai mes čia, tiesiai čia dabar, ir matome tą atkritimą, ir matome, kaip bažnyčia vis toliau ir toliau tolsta nuo To, ir grįžta vėl tiesiai atgal. Ir mes esame laiko pabaigoje. Gerai.

189 Taigi, jeigu šešiasdešimt devynios savaitės tiksliai išsipildė, ir žydai dabar yra savo tėvynėje, ir pagonių bažnyčios periodas pasiekė būtent pabaigos laiką, iki nikolaitų laiko . . . ar laodikėjišku laiku; kaip arti Viešpaties Atėjimas, visa pabaiga, šio laikotarpio pabaiga, ir Paėmimas? Tą akimirka, kai Jis pradeda tą septyniasdešimtą savaitę arba septynis metus, Bažnyčios nebus.

190 Ar galite tai matyti, draugai? Pakelkite savo ranką, jei tai matote. Suprantate? Taigi, nebūkime vaikais. Daugiau

nebežaiskime. Mes esame laiko pabaigoje. kažkas turi įvykti. Mes esame pabaigoje. Štai mes esame čia.

¹⁹¹ Šios šešiasdešimt devynios savaitės tiksliai išsipildė; žydu išėjimas tiksliai išsipildė; bažnyčios laikotarpis tiksliai išsipildė. Mes esame laiko pabaigoje, pabaigoje, Laodikėjos bažnyčios laikotarpyje, jo pabaigoje. Žvaigždės pasiuntiniai, visi jau pamokslavo savo žinią. Tai jau praėję. Mes tiesiog plaukiame toliau. Žydai jau keturiasdešimt metų kaip sugrįžta. Jie yra savo tėvynėje.

Kas turi įvykti toliau? Akmens atėjimas. Štai kur mes. Kokiu laiku tai įvyks? Aš nežinau. Bet, broli, man, aš noriu būti pasiruošęs. Aš noriu turėti paruoštus savo rūbus.

¹⁹² Taigi, mes turime tik—tik kelias minutes, ir norėčiau, kad jūs dabar tyliai pasiklausytumėte, tik minutėlę.

Tą akimirka, kai Jis pradės septyniasdešimtą savaitę, ar septynis metus, Bažnyčia bus išėjusi. Taigi, paklauskite. Aš vėl cituoju, dar kartą cituoju, kad jūs nepamirštumėte. Tai, ką Šventoji Dvasia užrašė mano rašikliu, kol aš rašiau. Mes esame Laodikėjos laikotarpyje. Kristus yra atmetamas Savo Paties bažnyčios. Šio laikotarpio žvaigždė, Žinia, buvo paskelbta. Ir Izraelis yra savo žemėje. Ar jūs matote, kur mes esame? Mes esame pabaigoje.

Taigi, tik dar vienas ar du komentarai.

¹⁹³ Dabar visa tai, ką mes matome padės mums, iš Jo malonės, kai mes stengsimės prieiti prie šių paskutinių Septynių Antspaudų. Jūs matote, kur mes būtume tai praleidę? Nuo Apreiškimo 6:1 iki Apreiškimo 19:21, mes būtume tai praleidę, kadangi, suprantate, mes būtume bandę priskirti tai štai *ten*, šiame pagonių laikotarpyje; kur, jūs matote, tai yra štai *šiam* laikotarpyje. Suprantate?

Taigi, mes tai įrodėme Dievo Žodžiu ir pagal istoriją, ir pagal viską, ir pagal laikų ženklus, pagal dienas, kad daugiau nėra nieko kito likę. Mes esame ties pagonių sunaikinimu. Ką—ką mes ruošiamės dėl to daryti? Tai mano siela ir jūsų siela; tai mano gyvybė ir jūsų gyvybė; tai mūsų mylimųjų gyvybės. Mes buvome per daug lepinami. Mums per daug dalykų atiteko be pastangų. Mums derėtų pradėti judėti. Yra vėliau nei jūs galvojate, tiesiog prisiminkite.

¹⁹⁴ Dabar, stulbinantis teiginys, jei norite tai užsirašykite. Klausykitės atidžiai, prašau. Tai mano paskutinis komentaras, šalia to; aš čia turiu nedidelį dalykėlį iš karto po šito, trumpą pastabą apie kurią aš noriu pakalbėti. Dabar, nurimkite tik akimirkai ir įdėmiai klausykite, pasakysiu jums kai ką stulbinančio, kas eina išvien su tuo. Suprantate?

Tarp šio laikotarpio pabaigos ir Kristaus Atėjimo nėra likę nei peilio ašmens storumo tarpelio. Viskas, daugiau nėra

nieko kito likę. Ar Izraelis yra savo tėvynėje? Mes tai žinome. [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Ar mes esame Laodikėjos Laikotarpyje? [„Amen“.] Ar šio Sekmininkų laikotarpio Žinia buvo paskelbta, kad pamėgintų per supurtymą sugražinti žmones atgal į sekmininkų Palaiminimą? [„Amen“.] Ar kiekvienas pasiuntinys perėjo per laikotarpį lygiai taip pat? [„Amen“.] Ar tautos yra prieš tautas? [„Amen“.] Maras? Ar šiandien šalyje yra badas, tikroji Bažnyčia važiuoja šimtus mylių ieškodama išgirsti Dievo Žodį? [„Amen“.] „Ne vien dėl duonos, bet ir dėl girdėjimo Dievo Žodžio“. Ateina badas. Ar tai tiesa? [„Amen“.] Na, mes gyvename būtent tame tarpe, tiesiai čia dabar. Matote, kur mes esame? Mes laukiame to Akmens.

¹⁹⁵ Stulbinantis teiginys! Nuo to laiko, kai Dievas davė pažadą Abrahamui. . . Nepraleiskite to. Nuo to laiko, kai Dievas davė pažadą Abrahamui, Pradžios 12:3, iki laiko, kai Kristus žydu buvo atmetas 33 m. *po Kristaus*; pagal Galatams 3:16 ir 17, ir pagal Ašerio, A-š-e-r-i-o, Ašerio Hebrajų chronologiją; Dievo jėga buvo su žydais lygiai devyniolika šimtų ir penkiasdešimt keturis metus. Dievas turėjo reikalą su žydais devyniolika šimtų ir penkiasdešimt keturis metus, pagal Žydu chronologiją ir pagal Galatams 3:16 ir 17. Aš turiu dar daugiau Rašto vietų, bet tiesiog pateikiu šią.

Tuomet, kai jie atmetė Kristų, Jis atsigręžė į pagonis, kad paimtų žmones Savo Vardui. Jūs norite tam Rašto vietos, vietos? Darbų 15:14.

¹⁹⁶ Taigi, skaičiuodami laiką mes atrandame, kad mes turime lygiai (klausykite) septyniolika likusių metų ir mes turėsime tą pačią laiko trukmę, duotą mums, kaip Dievas turi reikalą su mumis Šventosios Dvasios jėgoje, nuo 33 m. *po Kristaus* iki 1977 m. Ta pati laiko trukmė, devyniolika šimtų ir penkiasdešimt keturi metai, Dievas turi su mumis reikalą taip pat, kaip Jis padarė su žydais. Kaip apie tai!

¹⁹⁷ Dabar, pasižymėkite savo knygelėje trumpą Rašto vietą, kurią aš noriu jums čia pateikti. Kunigų 25, pradedant 8-a eilute. Dievas paskelbė jubiliejų, kiekvienus keturiasdešimt devintus metus. Penkiasdešimtieji metai buvo jubiliejus. Mes tai žinome. Mes tai suprantame. Nuo pirmojo jubiliejaus, iš Kunigų 25:8, 1977 m. bus septyniasdešimtas jubiliejus, kas tiksliai sudaro tris tūkstančius keturis šimtus trisdešimt metų. *Jubiliejus* reiškia, „Pakilimą! Išlaisvinimą!“

O, mes laukiame tos džiaugsmingos
Tūkstantmečio atėjimo dienos,
Kai ateis mūsų palaimintasis Viešpats ir
pagaus Savo laukiančią Nuotaką;
O, pasaulis dejuoja, šaukiasi tos mielos
išlaisvinimo dienos,
Kai mūsų Gelbėtojas vėl sugrįš į žemę.

¹⁹⁸ Ar jūs tai supratote? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Dievas turėjo su mumis reikalą lygiai tiek pat laiko, kiek Jis turėjo reikalą su žydais. Nuo to laiko, kai Jis davė pažadą Abrahamui, iki Mesijo atmetimo 33 m. *po Kristaus*, buvo devyniolika šimtų ir penkiasdešimt keturi metai. Ir dabar mes turime likusius septyniolika metų. Mes turėjome apie devyniolika šimtų ir trisdešimt kelis metus. Mes turime likusius septyniolika metų, iki 77-ųjų, kai bus septyniasdešimtas jubiliejus nuo jubiliejų pradžios. Ir kas tai bus? O, broli! Dabar atidžiai stebėkite. Nepraleiskite to. Tai bus pagonių Nuotakos pakilimo Jubiliejus, ir Kristaus sugrįžimas pas žydus, kai jie išeis iš vergijos. Amen! Argi nematote? Iš viso pasaulio, jie susirinko ten tai dienai. O, tai bent! Matote, kur mes esame? Mes nežinome, kuriuo laiku tai gali įvykti. Mes esame laiko pabaigoje.

¹⁹⁹ Taigi, klausykite. Jums, senbuviams čia bažnyčioje, kurie esate čia jau ilgą laiką, aš noriu, kad jūs į kai ką atkreiptumėte dėmesį. Aš niekada to nežinojau, iki vakar; aš paėmiau tai iš istoriko, Pauliaus Boyd, ir tuomet. . . Ir aš atsekiau tai per Rašto vietas, surinkau šias kitas datas čia, ir panašiai, ir turėjau jas, ir sutikrinau jas, atsekiau jas.

²⁰⁰ Dabar, 1933 metais, kai mes šlovinome štai ten, Masonų šventykloje, kur šiandien stovi „Kristaus bažnyčia“, vieną balandžio rytą, prieš išeidamas iš namų, aš pašvenčiau savo automobilį (aš gavau 33-ųjų modelio automobilį ir aš pašvenčiau jį Viešpaties tarnavimui.), ir regėjime aš išvydau laiko pabaigą (Dabar atkreipkite dėmesį, kaip tai yra nepaprasta, labai seniai, kai aš tebuvau jaunuolis, ir jūs galite išvaizduoti kaip atrodė 1933-ųjų modelio automobilis, taigi, kaip jis atrodė.), ir aš nuvykau ten, kur buvo Masonų šventykla, kur, kai kurie iš jūsų senbuviai čia prisimenate, tai yra užrašyta ant seno lapo namuose, tai jau yra atspausdinta ir apkeliavo aplink pasaulį, suprantate, Tai buvo 1933-iais, ir aš išpranašavau, kad įvyks kažkokia didelė tragedija šioms Jungtinėms Valstijoms prieš, ar pačiais 1977-ais. Kiek iš jūsų prisimena mane tai sakant? Pažvelkite į rankas. Žinoma.

²⁰¹ Dabar žiūrėkite, aš išpranašavau septynis dalykus, kurie dar turės. . . prieš šį didį sunaikinimą ar, kad didis dalykas įvyks čia, Jungtinėse Valstijose, kažkoks didis siaubingas dalykas.

Aš pasakiau, taigi atminkite, tai yra prieš tam prasidedant, aš pasakiau, kad mes išitrauksime į Antrąjį Pasaulinį karą. Kiek iš jūsų prisimenate girdėję mane tai sakant? Pasakykite: „Amen“. [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Gerai. Antrasis Pasaulinis karas! Aš pasakiau, „Prezidentas, kuris dabar yra. . .“ Aš nukopijavau tai iš seno Rašto, netgi, seną dalyką vakar, kad „Prezidentas, kurį mes dabar turime“, kuris buvo. . . Kiek iš jūsų pamenate, kas tai buvo? [Brolis sako: „Franklinas Ruzveltas“] Franklinas D. Ruzveltas. Aš pasakiau, „Prezidentas, kurį dabar turime, atitarnaus net keturias kadencijas, - tada jis

buvo savo pirmojoje, – bus ketvirtoje kadencijoje, ir mes būsime nuvesti į Antrąjį Pasaulinį karą“.

²⁰² Aš pasakiau: „Diktatorius, kuris dabar iškyla Italijoje, kuris yra Musolinis, jis ateis į valdžią. Ir jis vyks į Etiopiją, ir Etiopija parpuls prie jo kojų“. Čia dabar yra sėdintys žmonės, kurie žino, kad ten buvo žmonių grupė, kurie atėjo ir atsistojo, kai aš turėjau savo susirinkimą ten Redman salėje tą vakarą, kai aš turėjau eiti ten ir pamokslauti apie tai, Redman salėje, ir vyko mano susirinkimas, ir ketino mane išmesti iš salės už tai, ką pasakiau. [Sesuo Vilson sako: „Amen. Teisingai“—Red.] Taip. Taip. Ponia Vilson, aš žinau, kad jūs. . . Teisingai. Kai aš tai pasakiau. . . Bet ar jis tai padarė? „Bet, – aš pasakiau, – jis sulauks gėdingo galo“, ir jis tai padarė. Jis ir moteris, su kuria jis pabėgo, buvo apversti aukštyn kojomis ir pakarti ant virvės gatvėje, kojomis į viršų, jų rūbai buvo nukarę žemyn. Gerai, tai išsipildė.

²⁰³ Ir tuomet aš pasakiau: „Moterims buvo leista balsuoti. Kas yra visiška gėda tautai. Ir balsuodamos, vieną dieną jos išrinks ne tą žmogų“. Ir jos padarė tai per paskutinius rinkimus. Tai bent, tai bent! Ketvirta. . . (Aš pasakiau: „Mokslas progresuos tokia linkme. . .“) Ne, čia, tai yra trečias. Atleiskite man.

²⁰⁴ Čia yra sekantis, ketvirtas. Aš pasakiau: „Mūsų karas bus su Vokietija, ir jie pastatys didelę betoninę vietą, ir įsitvirtins joje, ir amerikiečiai bus smarkiai sumušti“. Visagalis Dievas žino, prieš Kurį aš dabar stoviu, aš mačiau tuos nepriklausomus nacius, spardančius amerikiečius štai taip, ir kita, prie tos sienos. Ir čia yra dabar daug stovinių jaunuolių, kurie buvo prie tos Zygfrido linijos, kurie žino kaip tai įvyko. Ir atminkite, tai buvo vienuolika metų prieš pastatant Zygfrido liniją. Ar Dievas teisingas? Ar Jis vis dar išpranašauja dalykus, kurie įvyks? Žiūrėkite. Tai, tai buvo ketvirtas.

²⁰⁵ Dabar penktas dalykas. „Mokslas progresuos tokia linkme, kol jie sukurs automobilį, kurio nereikės vairuoti vairu. Automobiliai ir toliau bus panašios į kiaušinių formos, iki sunaikinimo, laiko pabaigos. Aš mačiau amerikiečių šeimą važiuojančią keliu, plačiu keliu, važiavo automobilyje su atsktomis nugaromis į tą pusę, kurioje turėjo būti vairas, atrodė, kad jie žaidė šaškėmis ar kortomis“. Ir mes tai turime. Tai rodoma per televiziją. „*Populiarusis Mokslas*“, tiksliau, „*Mechanika*“, visi tai turi. Mes turime automobilį. Jis yra valdomas nuotoliniu valdymu per—per radarą. Jiems net nereikės jokio vairo. Tiesiog turite štai taip nustatyti, kaip jūs surenkate numerį telefonu, ir jūsų automobilis nuveža jus tiesiai ten; negali patekti į avariją nei nieko, jokie kiti automobiliai. Magnetas visus kitus sulaiko nuo jūsų. Suprantate? Jie tai turi. O, tai bent! Pagalvokite apie tai. Išpranašauta trisdešimt metų prieš tam įvykstant!

²⁰⁶ Taigi, tai mus atveda prie prezidento Kenedžio išrinkimo.

Ir tas automobilis pasirodo veiksmo scenoje, sudaro penkis dalykus (iš septynių), kurie tiksliai išsipildė.

207 Taigi, aš išpranašavau, ir pasakiau: „Aš mačiau, kaip atsistojo didinga moteris, gražios išvaizdos, apsirengusi tikrai karališka spalva, tokia kaip purpurinė“. Ir aš čia turiu šiek tiek skliausteliuose, – „(Ji buvo didi valdytoja Jungtinėse Valstijose; galbūt Katalikų bažnyčia.)“ Moteris, kažkokia moteris; aš nežinau, ar tai bus Katalikų bažnyčia. Aš nežinau. Aš negaliu pasakyti. Vienintelis dalykas, kurį aš mačiau, mačiau moterį, tai ir viskas.

208 Bet ši tauta yra moters. Ši tauta pranašystėje yra numeris trylika. Ji turi trylika juostelių, trylika žvaigždžių. Ji įkūrė trylika kolonijų. Trylika, trylika, visur trylika. Netgi pasirodo 13-ame Apreiškimo skyriuje. Ji yra trylika. Ir ji yra moterų tauta.

209 Skyrybų teismai Amerikoje atlieka daugiau skyrybų, per mūsų moteris, nei visos likusios tautos. Moralė mūsų šalyje yra žemesnė, ir skyrybos, daugiau nei jų yra Prancūzijoje ar Italijoje, kur prostitutija gatvėse. Taigi, bet jos yra prostitutės; mūsiškės yra ištekėjusios moterys, bandančios gyventi su keliais vyrais, ir keletas vedusių vyrų, bandančių gyventi su kitomis moterimis.

210 Tautose, kuriose jie turi poligamiją, tai tūkstančius kartu geriau. Ir visgi, poligamija yra neteisinga, mes žinome. Bet, tiesiog parodo, kokie mes esame degradavę.

211 Aš čia turiu skiautę iš laikraščio, kur parodyta, kai mūsų vyrai amerikiečiai išvyko į užsienį, šiame paskutiniame kare, kad daugiau nei, aš manau, tai buvo apie septyniasdešimt procentų. . . Na, dabar palūkekite minutėlę, aš manau, kad tai buvo trys iš keturių, kurie išvyko į užsienį, su jais išsiskyrė žmonos prieš jiems sugrįžtant. Ir didžiulėje antraštėje sakoma: „Kas atsitiko su mūsų amerikiečių tautos morale?“ Jūs prisimenate tai matę? Visi iš jūsų matėte, spėju. „Kas atsitiko su mūsų amerikiečių moterų morale?“ Gamyklose, dirba tenai su kitais vyrais. Tai moters tauta. Ką ji turės? Moterį dievą, ar deivę.

212 Taigi, po to, aš atsisukau ir pažvelgiau. Ir aš pamačiau šias Jungtines Valstijas degančias tirštuose dūmuose, uolos buvo išsprogdintos. Ir jos degė kaip didžiulė ugnis degančių rąstų, ar kažko, kas tiesiog tai padegė. Ir pažiūrėjau taip toli, kiek galėjau matyti, ir ji buvo susprogdinta. Ir tuomet regėjimas paliko mane. Penki iš trijų jau išsipildė. . . ar, tiksliau, penki iš septynių, jau įvyko.

213 Ir štai sugrįžta ir parodo. Ir tuomet aš išpranašavau. Aš niekada nesakiau, kad Viešpats man tai pasakė, bet stovėdamas tą rytą bažnyčioje, aš pasakiau: „Ta linkme progresas. . .“ Aš sugrįžau prie vieno sienos galo, ir nubėgau prie kito sienos galo. Aš pasakiau: „Ta linkme, kuria vyksta progresas, aš pranašauju,

kad laikas. . . Aš nežinau, kodėl tai sakau. Bet aš numatau, kad visa tai įvyks tarpe nuo dabar, 1933 m., ir 1977 m.“

Ir nežinojau to, Dievas žino mano širdį, aš anksčiau niekada to nežinojau iki vakar, kad 1977 m. yra jubiliejus, ir lygiai tokia pati laiko trukmė pasibaigė, kurią Jis paskyrė Izraeliui, ir viskam pabaigoje. Taigi mes esame. . . Ir štai mes esame laikotarpio pabaigoje, atėjus septyniasdešimtajai savaitei. Mes nežinome, koku laiku Bažnyčia išeis. O, tai bent! Ką mes galime padaryti, draugai? Kur mes esame?

²¹⁴ Ar jūs matote, kur mes dabar esame? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Ar dabar jūs suprantate Danieliaus septyniasdešimtąją savaitę? [„Amen“.]

Suprantate dabar, kai mes pereisime į šiuos Antspaudus ir dalykus, atplėšdami tuos Antspaudus. Pirmasis pasirodo baltojo žirgo raitelis, ir jis savo rankoje turi lanką. Žiūrėkite, kas yra šis vaikinys. Stebėkite tą palšąjį žirgą, šuoliuojantį po jį. Suprantate? Stebėkite, kas tai yra ir pažiūrėkite kaip jis įėjo. Stebėkite tuos ateinančius šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius. Stebėkite tą miegančią mergelę, kai ji ateina. Tuomet stebėkite visus šiuos įvykstančius dalykus: Dubenų išliejimas, Vargai, trys netyros dvasios kaip varlės. Stebėkite tuos dalykus, kaip jie tiksliai atitinka tas rykštes, tiksliai tada, kai jos yra išliejamos. Kiekvieną kartą, kai atsidengdavo Antspaudas, rykštė yra išliejama, ir ateina sunaikinimas. Ir stebėkite, kas vyksta dabar pat, pabaigoje.

²¹⁵ Ir, o, stebėkite šiuos tris pranašus. . . ar šiuos du pranašus, kai jie čia iškyla. Ir savaitės viduryje, jie yra štai taip nužudomi, ir tuomet prasideda Armagedono mušis. Tada Dievas Pats pradeda kalbėti, tuomet Jis atsistoja ir pradeda kautis. Tie pranašai ištinka žemę. Jie pamokslauja Jėzaus Kristaus Vardą. Jie krikštija tokiu pačiu būdu. Jie daro tą patį, ką darė pirmieji sekmininkai, tėvai, ir daugelis seka jais. Bet tie, kurie susivienijo, ta organizacija, išliko iki pat ten, ir net tų pranašų jėga jos nepalaužė. Ir galiausiai jie pasakė: „Mes visa tai padarysime viena organizacija“. Ir jis įveda (kas tai?) bjaurystę, katalikybę, kad visa tai išplatintų, kas ir sukels nusiaubimą. „Bjaurystė, kuri sukelia nusiaubimą, - užvaldo viską, - nešvarumas“.

²¹⁶ Prisiminkite, kad senoji motina prostitutė, kuri sėdėjo ant žvėries, apsilvilkusi štai taip skaisčiai raudonai, turėjusio septynias galvas ir dešimt ragų. Jūs prisimenate tai? „Ir ji savo rankoje turėjo taurę jos bjaurysčių nešvarumo“. Tai buvo jos mokymas, kurį ji išliejo ant žmonių. Štai kur mes esame, mano broliai. Mes esame laiko pabaigoje.

²¹⁷ Vaikeliai, mes niekada nežinosime, galbūt niekada nebesulauksime, kad ši vakarą vėl susirinktume. Galbūt niekada nebesulauksime, kad vėl pasimatytume vienas su kitu. Aš

nežinau. Bet, pabaiga yra taip arti, pabaiga yra taip arti. Čia yra Raštas. Čia yra tiesiog visiškai tobulas Raštiškas įrodymas.

²¹⁸ Taigi, jeigu yra kažkas, ko jūs nesupratote, parašykite man raštelį ir praneškite apie tai. Suprantate? Pasakykite ką nors. Kai kurie iš jūsų broliai, kurie klausotės garsajuosčių, kitose vietose, jeigu yra kažkas, kuo aš galiu padėti, leiskite man žinoti. Jūs galite su manimi nesutikti, ir aš galiu nesutikti su jūsų organizacija; ne su jumis, bet su jūsų organizacijos sistema. Nėra taip, kad aš nesutinku su katalikų žmonėmis. Aš nesakau, kad aš nemėgstu katalikų žmonių, aš nemėgstu organizacijos žmonių. Taip nėra. Aš myliu visus žmones, bet aš nesutinku su ta sistema, kuri laiko jus surištus. Štai kas, ta sistema. Štai ir viskas.

²¹⁹ Aš nebuvau prieš Vokietiją; tai buvo nacizmas. Aš nebuvau prieš italus; tai buvo prieš fašizmą. Ir atminkite, aš pasakiau kitą pranašystę tuo laiku, tik pranašystę, ir dauguma iš jūsų senbuvių prisimenate ją. Aš pasakiau: „Yra trys dideli ‚izmai‘, bandantys šiandien užvaldyti pasaulį: fašizmas, nacizmas ir komunizmas“. Ir ką aš pasakiau? Jie visi pasibaigs komunizme.

²²⁰ Tuomet aš tiesiog paprašiau jūsų visų pakartoti tai: „Laikykite žvilgsnį nukreiptą į Rusiją“. Prisimenate tai? „Laikykite žvilgsnį nukreiptą į Rusiją. Ji visa atsidurs komunizme“.

Ir tuomet visa tai galiausiai baigsis katalikybe. Atminkite, visa tai galiausiai baigsis katalikybe, laiko pabaigoje. Būtent taip. Tai yra Armagedono mūšyje, tiesiai štai *čia*, kai Pats Kristus ateis.

²²¹ Bet šie trys pranašai. . . Tiksliau, šie trys su puse metų, tai Apreiškimo 11:3, jūs daug kartų tai esate skaitę: „Aš duosiu valdžią Savo dviem liudytojams, ir jie pranašaus tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų“. Kiek tai yra, tūkstantis du šimtai šešiasdešimt dienų? Trys su puse metų. „Ir tuomet jie bus nužudyti gatvėje“, pačiame šios septyniasdešimtosios savaitės viduryje.

Taigi, matote, kur yra septyniasdešimt Danieliaus savaitėjų? Jūs matote, kur mes gyvename? Mes esame pabaigoje, mano mylimieji draugai. Mes esame pabaigoje. Dienos. . .

Tautos skykla, Izraelis bunda,
 Ženkla, kuriuos pranašai išpranašavo; (Čia
 mes esame.)
 Pagonių dienos suskaičiuotos, (Čia.)
 apsunkintos vargų;
 „Sugrįžkite, O išsklaidytieji, pas savuosius“.

Sudainuokime tai:

Atpirkimo diena arti,
 Žmonių širdis užvaldo baimė;
 Būkite pripildyti Dvasia, jūsų žibintuvai
 paruošti ir švarūs,
 Pažvelkite aukštyn! Jūsų atpirkimas arti.

O, tai bent! Ar tai ne nuostabu?

Tautos skykla, Izraelis pabunda,
 Ženkla, kuriuos išpranašavo pranašai;
 Pagonių dienos suskaičiuotos, apsinkintos
 vargų,
 „Sugrįžkite, O išsklaidytieji, pas savuosius“.

Dabar kartu:

Atpirkimo diena arti,
 Žmonių širdis užvaldo baimė;
 Būkite pripildyti Dvasia, jūsų žibintuvai
 paruošti ir švarūs,
 Pažvelkite aukštyn! Jūsų atpirkimas arti.

Leiskite man jums sudainuoti trumpą posmą.

Melagingi pranašai meluoja, Dievo tiesą jie
 neigia,
 kad Jėzus Kristus yra mūsų Dievas;

Jie daro Jį kažkokiu trečiu Asmeniu. Jūs tai žinote. Bet Jis
 nėra. Jis yra mūsų Dievas.

Bet mes vaikščiosime ten, kur vaikščiojo
 apaštalai.

Nes atpirkimo diena jau arti,
 Žmonių širdis užvaldo baimė;
 Būkite pripildyti Dvasia, jūsų žibintuvai
 paruošti ir švarūs,
 Pažvelkite aukštyn! Jūsų atpirkimas arti.

²²² Ar jūs laimingi? Sugrįžk į Žinią, broli! Sugrįžk į originalą!
 Atgal į Sekmines! Sugrįžk į tikrą palaiminimą! Sugrįžk į Jėzaus
 Kristaus Vardą! Sugrįžk į Šventosios Dvasios krikštą! Sugrįžk
 prie ženklų ir stebuklų! Atgal į Sekmines! Toli nuo organizacijos!
 Atgal prie Šventosios Dvasios! Jis yra mūsų Mokytojas.

Nes atpirkimo diena artėja,
 Žmonių širdis užvaldo baimė;
 Būkite pripildyti Dvasia, jūsų žibintuvai
 paruošti ir švarūs,
 Pažvelkite aukštyn! Jūsų atpirkimas arti.

²²³ Ar tai ne nuostabu? Ką pasakė pranašas? „Ateis laikas, kai
 bus, jūs negalėsite pasakyti ar tai diena, ar naktis“. Pažiūrėkite,
 kaip tai buvo. Suprantate? O, taip blogai, per visus bažnyčios
 laikotarpius!

Bus Šviesa vakaro metu,
 Kelią į Šlovę tu tikrai surasi;
 Vandens kelyje šiandien yra Šviesa,
 Palaidoti brangiame Jėzaus Varde.
 Jauni ir seni, atgailaukite už visas savo
 nuodėmes,
 Šventoji Dvasia tikrai įeis į vidų;
 Šios vakaro Šviesos atėjo,
 Tai faktas, kad Dievas ir Kristus yra Viena.
 Bus Šviesa . . .

Visi kartu.

. . . vakaro metu,
 Kelią į Šlovę tu tikrai surasi;
 Vandens kelyje šiandien yra Šviesa,
 Palaidoti brangiame Jėzaus Varde.
 Jauni ir seni, atgailaukite už visas savo
 nuodėmes,
 Šventoji Dvasia tikrai įeis į vidų.
 Nes vakaro Šviesos atėjo,
 Tai faktas, kad Dievas ir Kristus yra Viena. (Ne
 trys; bet Vienas!)

²²⁴ Grįžkime prie Žinios! Grįžkime prie pradžios! Grįžkime prie to, ko mokė Paulius! Grįžkime prie krikšto, kuriuo jis krikštijo! Jis matė žmones, pakrikštytus kitu būdu; jis pasakė jiems ateiti ir būti iš naujo pakrikštytiems. Jis pasakė: „Jei Angelas ateitų iš dangaus ir pamokslautų kažką kito, tebūna Jis prakeiktas“. Taigi, vėl grįžkime prie Žinios, draugai! Tai vakaro metas.

²²⁵ O, aš taip Jį myliu, o jūs? Kiek dabar supranta septyniasdešimt Danieliaus savaičių, ir supranta, kas yra ši septyniasdešimta savaitė? Kas iš jūsų tiki tuo? Pasakykite: „Amen“. [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Amen! Garbė Dievui!

²²⁶ Taigi, koks bus sekantis dalykas? Dabar Septyni Antspaudai. Mes pradėsime būtent nuo jų, kai Viešpats leis. Kada tai bus, aš nežinau. Tiesiog tada, kad Jis tai suteiks, tada mes iš karto įeisime į tai. Tada mes turėsime ilgą, ilgą tarnavimą, kadangi reikės paimti nuo 6-o skyriaus iki 19-o skyriaus, kad peržvelgtume tai, ir taip lėtai, kaip man tai išeina.

²²⁷ Taigi, aš nenoriu, kad kas nors išeitų klaidingai tai suprasdamas. Garsajuostė vis dar įrašoma. Aš nenoriu, kad kas nors klaidingai suprastų. Nesupraskite dabar klaidingai, sakydami: „Brolis Branhamas pasakė, kad Jėzus ateis 1977-ais“. Aš niekada nieko panašaus nepasakiau. Jėzus gali ateiti šiandien. Bet aš numačiau, kad tarp 1933 m. ir 1977 m. kažkas turės įvykti, kad tie dalykai, kuriuos aš mačiau išsipildančius regėjime, išsipildys. Ir penki iš jų jau yra įvykę. Ir aš tikiu, kad per atominius dalykus, kuriuos mes dabar turime . . .

228 Ir ar jūs matėte ką neseniai pasakė mūsų prezidentas? Norėdamas kito karo. Jis nori padaryti pavyzdį iš—iš Berlyno, jis pasakė. Norėjo padaryti pavyzdį. Kaip yra su Kuba čia mūsų užkulisuose? Kam reikia iš to daryti pavyzdį? Kaip yra su tuo? O, tai tokia nesąmonė! Suprantate?

229 O, broli, mes esame tiesiog pabaigoje. Jie ruošiasi... Tai išsipildys būtent tokiu būdu kaip Dievas pasakė, kad tai bus, taigi, kokia—kokia nauda daryti kažką išskyrus skaityti tai, ką Jis pasakė, ir susitvarkyti, ir pasiruošti tam. Ir leisti tam tada ateiti. Mes laukiame to.

Mes laukiame tos džiaugsmingos
Tūkstantmečio dienos atėjimo,
Kai ateis mūsų palaimintasis Viešpats ir
pagaus Savo laukiančią Nuotaką;
O, žemė dejuoja, verkia, tos švelnaus
išlaisvinimo dienos,
Kai mūsų Gelbėtojas vėl sugrįš į žemę.

O! Mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę,
Taip, mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę,
O, šėtonas bus surištas tūkstančiui metų,
Tada mes neturėsime gundytojo,
Po to kai Jėzus vėl sugrįš į žemę.

Kas iš jūsų esate pasiruošę? Pakelkite savo ranką. O, tai bent!

O! Mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę,

Tiesiog atsistokime ir paspauskime vienas kitam ranką.

Mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę,
O, šėtonas bus surištas tūkstančiui metų,
Tada mes neturėsime gundytojo,
Po to kai Jėzus vėl sugrįš į žemę.

O! Mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę,
Taip, mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę,
O, šėtonas bus surištas tūkstančiui metų,
Tada mes neturėsime gundytojo,
Po to kai Jėzus vėl sugrįš į žemę.

Jėzaus sugrįžimas bus atsakymas žemės
liūdesiui ir verksmui,
Nes Viešpaties pažinimas pripildys žemę, jūrą
ir padanges;
Dievas panaikins visas ligas ir kentėjimo
ašaros išdžius,
Po to kai Jėzus vėl sugrįš į žemę.

O! Mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę,
 Taip, mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę,
 O, šėtonas bus surištas tūkstančiui metų,
 Tada mes neturėsime jokio gundytojo,
 Po to kai Jėzus vėl sugrįš į žemę.

²³⁰ O, tai bent! Argi jūs nesijaučiate gerai? Pagalvokite, draugai, tai sekminės, šlovinimas! Tai yra Sekminės. Paplokime savo rankomis ir sudainuokime ją. Sekmininkai, visi, dabar atsipalaiduokite, dabar išmeskite iš savęs tą seną metodistišką formalumą. Nagi, sudainuokime ją!

O! Mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę,
 Taip, mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę,
 Šėtonas bus surištas tūkstančiui metų,
 Tada mes neturėsime gundytojo,
 Po to kai Jėzus vėl sugrįš į žemę.

O! Mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę, (Biblijoje
 taip sakoma!)

Taip, mūsų Viešpats vėl sugrįžta į žemę,
 Šėtonas bus surištas tūkstančiui metų,
 Tada mes neturėsime jokio gundytojo,
 kai Jėzus vėl sugrįš į žemę.

Ar jūs mylite Jį? Gerai. Aš myliu Jį. „*Aš myliu Jį*“, sese Gybs.
 O, tiesiog pakelkime dabar savo rankas į Jį.

Aš myliu Jį, aš myliu Jį
 Nes Jis pirmas pamilo mane
 Ir išpirko man išgelbėjimą (Kur? Tiesiai čia,
 Kalvarijoje.)

Ant Kalvarijos medžio.

Aš myliu Jį, (Šlovė!) Aš myliu Jį
 Nes Jis pirmas pamilo mane
 Ir išpirko man išgelbėjimą
 Ant Kalvarijos medžio.

SEPTYNIASDEŠIMTA DANIELIAUS SAVAITĖ LIT61-0806
(The Seventieth Week Of Daniel)

SEPTYNIASDEŠIMT DANIELIAUS SAVAICIŲ SERIJOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio rytą, 1961 m. rugpjūčio 6 d., Branhamo bažnyčioje Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org